

செய்யுள் திரட்டு

முதல் பருவம் முதல் நான்காம் பருவம் வரை
(2025-2026ஆம் கல்வியாண்டில் சேர்வோர்க்குரியது)

பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர் - 641 046.

முதற் பருவம்
செய்யுள் திரட்டு
தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்

- பெ.சுந்தரனார்

நீராரும் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகும்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரதக் கண்டமிதில்
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திராவிடநல் திருநாடும்
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறுந் திலகமுமே!
அத்திலக வாசனைபோல் அனைத்துலகும் இன்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க இருந்தபெருந் தமிழணங்கே!
பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் இருந்தபடி இருப்பதுபோல்
கன்னடமுங் களிதெலுங்கும் கவினம்மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் தேயுதித்தே ஒன்றுபல வாகிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக்கழிந் தொழிந்து
சிதையாவன் சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்துவாழ்த்துதுமே!

நாட்டு வணக்கம்

- பாரதியார்

எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி
இருந்ததும் இந்நாடே - அதன்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததும் இந்நாடே - அவர்
சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணம் வளர்ந்து
சிறந்ததும் இந்நாடே - இதை
வந்தனை கூறி மனத்தில் இருத்திஎன்
வாயுறு வாழ்த்தேனோ? - இதை
'வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்'
என்று வணங்கேனோ?
இன்னுயிர் தந்தெமை ஈன்று வளர்த்து, அருள்
ஈந்ததும் இந்நாடே - எங்கள்
அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி
அறிந்ததும் இந்நாடே - அவர்
கன்னிய ராகி நிலவினி லாடிக்
களித்ததும் இந்நாடே - தங்கள்
பொன்னுடல் இன்புற நீர்விளை யாடி, இல்
போந்ததும் இந்நாடே - இதை
வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேனோ?

2

மங்கைய ராயவர் இல்லறம் நன்கு
வளர்த்ததும் இந்நாடே - அவர்
தங்க மதலைகள் ஈன்றழு தூட்டித்
தழுவிய திந்நாடே - மக்கள்
துங்கம் உயர்ந்து வளர்கெனக் கோயில்கள்
குழந்ததும் இந்நாடே - பின்னர்
அங்கவர் மாய அவருடற் பூந்துகள்
ஆர்ந்ததும் இந்நாடே - இதை
வந்தே மாதரம், வந்தே மாதரம்
என்று வணங்கேனோ?

3

சிறுத்தையே வெளியில் வா!

- பாரதிதாசன்

பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப் பட்டது! சிறுத்தையே வெளியில்வா!
எலிஎன உன்னை இகழ்ந்தவர் நடுங்கப்
புலிஎனச் செயல்செய்யப் புறப்படு வெளியில்!
நம்பினை பகலினை நள்ளிருள் என்றே
சிம்புட் பறவையே சிறகைவிரி! எழு!
சிங்க இளைஞனே திருப்புமுகம்! திறவிழி!
இங்குன் நாட்டுக் கிழிகழுதை ஆட்சியா?
கைவிரித் துவந்த கயவர், நம்மிடைப்
பொய்வி ரித்துநம் புலன்கள் மறைத்துத்
தமிழுக்கு விலங்கிட்டுத் தாயகம் பற்றி
நமக்குள உரிமை தமக்கென் பார்எனில்,
வழிவழி வந்தஉன் மறத்தனம் எங்கே?
மொழிப்பற் றெங்கே? விழிப்புற் றெழுக!
இகழ்ச்சி நேர்ந்தால் இறப்போம் என்றும்
புகழ்ச்சி யேஎம் பூணாம் என்றும்
வையம் ஆண்ட வண்டமிழ் மரபே
கையி ருப்பைக் காட்ட எழுந்திரு! உயித்திட வேண்டு
குறிக்கும்உன் இளைஞர் கூட்டம் எங்கே?
மறிக்கொணாக் கடல்போல் மாப்பகை மேல்விடு!
நன்மொழிக்கு விடுதலை நல்கிட எழுந்திரு!
பொன்மொழிக்குநீ புதுமை ஏற்றுவாய்!
மக்களை ஒன்றுசேர்! வாழ்வை யுயர்த்துக!
கைக்குள திறமை காட்ட எழுந்திரு!
வாழ்க இளைஞனே, வாழ்க நின்கூட்டம்!
வாழ்க திராவிட நாடு!
வாழ்கநின் வையத்து மாப்புக்கு நன்றே

புத்தரும் சிறுவனும்

- கவிமணி

சிறுவன் வழியில் மயங்கிக் கிடந்த புத்தரைக் காணுதல்
ஆடுகள் மேய்த்துவரும் - ஒருவன்
ஆயர் குலச் சிறுவன்,
வாடிக் கிடந்தவனைச் - செல்லும்
வழியின் மீதுகண்டான்.

அவன் செயல்

வையகம் வாழ்ந்திடவே - பிறந்த
மாதவச் செல்வன் முகம்
வெய்யிலில் வெந்திடாமல் - தழைகள்
வெட்டி அருகில் நட்தான்.

தெய்வ குலத்திவனை - எளியேன்
தீண்டலும் ஆகாதினிச்
செய்வதும் யாதெனவே - சிறிது
சிந்தை தயங்கி நின்றான்.

உள்ளந் தெளிந்துடனே - வெள்ளாடு
ஒன்றை அழைத்துவந்து.
வள்ளல் மயக்கொழிய - மடுவை
வாயில் கறந்துவிட்டான்.

நட்ட தழைகளெல்லாம் - வளர்ந்து
நாற்புறமும் கவிந்து,
கட்டிய மாளிகைபோல் - வனத்தில்
காட்சி யளித்த, அம்மா!

ஐயனை இவ்வுலகம் - காணுதற்கு
அரியவோர் தெய்வமெனக்
கைகள் தொழுதுநின்றான் - சிறுவன்
களங்க மிலாவுளத்தான்.

புத்தர் எழுந்து பால் கேட்டல்

நிலத்திற் கிடந்த ஐயன் - மெல்ல
நிமிர்ந்து தலை தூக்கி,
கலத்தினி லேகொஞ்சம் - பாலைக்
கறந்து தருவாய்' என்றான்.

சிறுவன் மறுத்தல்

“ஐயையோ! ஆகாது” என்றான் - சிறுவன்
“அண்ணலே! யானும் உனைக்
கையினால் தீண்டவொண்ணா - இடையன் ஓர்
காட்டு மனிதன்” என்றான்.

புத்தர் அறிவுறுத்தல்

“இடர் வரும் போதும் - உள்ளம்
இரங்கிடும் போதும்
உடன் பிறந்தவர்போல் - மாந்தர்
உறவு கொள்வர், அப்பா!

ஓடும் உதிரத்தில் - வடிந்து

ஒழுக்கும் கண்ணீரில்,

தேடிப்பார்த்தாலும் - சாதி

தெரிவதுண்டோ அப்பா?

பிறப்பினால் எவர்க்கும் - உலகில்

பெருமை வாராதப்பா!

சிறப்பு வேண்டு மெனில் - நல்ல

செய்கை வேண்டும். அப்பா!

நன்மை செய்பவரே - உலகம்

நாடும் மேற்குலத்தார்;

தின்மை செய்பவரே - அண்டித்

தீண்ட ஒண்ணாதார்.”

சிறுவன் பால் தருதல்

நிலத்துயர் ஞானி-இவை
நிகழ்த்தி, ”என் தம்பீ!
கலத்தினிலே கொஞ்சம் - பாலைக்
கறந்து தா” என்றான்.

ஆயர் சிறுவனும் - கலத்தில்

அளிக்க வாங்கியுண்டு,

தாயினும் இனியன் - கொண்ட

தளர்ச்சி நீங்கினனே.

மொழியுணர்ச்சி

- முடியரசன்

இலைபொறுக்கும் நாயுடன்தன் திறமை காட்டி
எச்சிலுணும் மனிதனெனும் உருவங் கண்டும்,
குலைநடுங்கப் பெண்ணினத்தை அடிமை யாக்கும்
கொடுமையினைக் கண்மூடிப் பழக்கந் தன்னை
நிலைநிறுத்தப் பாடுபடும் நிலைமை கண்டும்,
நேர்மைபகுத் துணரறிவு கல்வி இல்லா
நிலையிருக்கக் கண்டிருந்தும் உணர்ச்சி காணா
நெஞ்சத்தார் மிக்குவரும் நாளில் இங்கு
மொழியுணர்ச்சி பாடுகென்றீர்! உணர்ச்சி கூர்ந்து
மொழியுங்கால் பிழைபொறுத்துச் சிந்தித் தாய்ந்தால்
பழியுணர்ச்சி தோன்றாது; வருவோன் செல்வோன்
பழிக்கின்றான் நம்மொழியை செவிம டுத்தும்
எழுமுணர்ச்சி கண்டோமா? வடக்கு வேந்தன்
இழித்துரைத்தான் தமிழரசை எனுஞ்சொற் கேட்டு
முழுமூச்சோ டெதிர்த்தானே அவன்கு லத்து
முளைத்துவரும் கானைகள்நாம் வெட்கம் வெட்கம்
ஆங்கிலமோ பிறமொழியோ பயின்று விட்டால்
அன்னைமொழி பேசுதற்கு நாணு கின்ற
தீங்குடைய மனப்போக்கர் வாரும் நாட்டில்
தென்படுமோ மொழியுணர்ச்சி? ஆட்சி மன்றில்
பாங்குடன்வீற் றிருக்குமொழி தமிழே என்று
பகர்நாளில் மொழியுணர்ச்சி தானே தோன்றும்;
ஈங்கதற்கா என்செய்யப் போகின் றீர்நீர்?
இளைஞரினி விழித்தெழுந்தால் விடிவு தோன்றும்

விடுதலை

- பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம்

உள்ளும் புறமாகி
ஒளியாகி -ஞான
வெளியாகி நின்ற உமையே!

துள்ளும் கலைகளாகித்
துளியாகிக் கடலாகித்
தெளிவாகி நின்ற திருவே!

அல்லும் பகலுமாகி
அறமாகித் தரமாகி
வளமாகி வந்த வடிவே!
அனுதினமும் உனது மலரடி
இணையில் இணையுமெனை
ஆண்டருள்வாய் அம்மையே....!

கையிலே சூலமும்
கண்ணிலே கருணையும்
கனிவாயில் அன்பு நகையும்

கொய்யாத மலர்முகமும்
குலுங்கு நவமணி
அழகுங் கொண்ட தாயே!

மை போன்ற இருட்டிலே
வையகமும் மாந்தரும்
மயங்கும் வேளை

மெய்யிலே அறிவெனும்
விளக்கேற்றி வைத்து
நீ விடுதலை வழங்குவாயே...!

நெய்வேலி நாம் பெற்ற பேறு

- தமிழ்ஒளி

அரிய நிலக்கரியே! ஆசையே! முன்னாட்
பெரிய மரங்கள் பெயர்ந்துவீழ்ந் துட்புதைய
மண்ணுள், அதன்வயிற்றுள் மாயமாய்த் தோன்றியநீ -
எண்ணுள், அடங்கா இடங்கொண்டு கண் துயின்று

பன்னாள் உறைந்து படிவங்கள் ஆயினாய்!
முன்னாள் அறிய முதல்தந்தாய் இன்றைக்கே!
மண்ணுள் மறைந்த மனிதன் அலாவுதீன்,
கண்ணுள் ஒளிகாட்டிக் கையில் விளக்கேற்றி,

நெய்வேலி மண்ணில் நிலக்கரியாய் நிற்கின்றான்!
மைவான் முகில்போன்றும் மாயப் பசுபோன்றும்
கற்பகம் போன்றும் கருதியவை நல்கவே
முற்பட்டான்! பாரீ ர்! முகிழ்க்கும் நிலக்கரியாய்!

மூங்கிற் பெருங்காடு முன்னங் குழல்தந்து,
வீங்கி வளர்ந்து, விழுந்து, விறகாகி
அழுந்தி அடிமண்ணுள் அங்கே கிடந்து
பழுப்பு நிலக்கரியாய்ப் பாய்ந்தெழுந்த விந்தைதனைத்

தென்னாடு கண்டு சிலிர்ப்பெய்த ஆம், இன்று
பொன்னான நேரம், புதுநாள் பிறந்துளது!
பச்சைப் பயிர் விளையப் பக்குவம் ஆனஉரம்
இச்சைப் போல்எங்கும் இயற்றுவதும், மின் விசையை

ஆக்கி எமக்கே அளிப்பதும், பேரிருள்
போக்கி ஒளியைப் பொழிவதும் செய்யவல்லாய்!
ஊர்திகளும் கப்பலும், உற்பத்தி ஆலைகளும்,
பேர்பெற் றியங்கப் பெரிதும் பயன் நல்கும்

எங்கள் நிலக்கரியே! ஏழை மடிதவழ்ந்த
தங்கக் குழந்தாய்! தமிழ்நாட்டுத் தாய்வளமே!
பொன்னால் மணியால் புகழ்முத்தால் என்ன பயன்?
உன்னால் புகழ்பெற்றோம்! ஓ, ஓ! உலகிடையே!

இயற்கை

- சுரதா

இறைவன்

ஆதியில் வாழ்ந்தோர்க் கெல்லாம்
அச்சமே இறைவ னானான்.
ஓதிய மேலோர்க் கெல்லாம்
உண்மையே இறைவ னானான்.
பாதியில், நாட்டை யாண்ட
பார்த்திபன் இறைவ னானான்.
மேதினி மீதில் இன்றோ
விஞ்ஞானி இறைவ னானான்.

உலகம்

வழிநடைப் பயணம் செய்பவர்க் கெல்லாம்
வாய்மொழியே நல்ல வாகன மாகும்.
பொழிநிழல் இயற்கையின் பூப்பந்த லாகும்.
புவியே பொதுமக்கள் புத்தக மாகும்.

பூமி

எழுத்தின் மீது நாம் இடுகின்ற புள்ளியே ஒற்றாம்!
கறையான் உண்டாக்கும் இல்லமே புற்றாம்!
பாம்புகள் புகுந்துபடுத் துறங்கும் புற்றுக்கள்
எல்லாம் பூமியின் செவிகளாம்!

நிலம்

மண்ணல் லாததே மணலாம். அம்மணற் பரப்பே
நெய்தல் நிலத்திற்குப் பாயாம்.

ஒப்பிலாத சமுதாயம்

- அப்துல் ரகுமான்

தனித்திருந்தவன்
பசித்திருந்தவன்
விழித்திருந்து கண்ட கனா!

இவ்வுலகில் வாய்க்காது
என்று சில சமயங்கள்
அவ்வுலகில் கற்பித்து
அமைந்திருக்கும் கற்பனை.

பொருளியல் அறிஞர்கள்
புத்தகத்தில் காட்டும்
பூலோக சொர்க்கம்
அரசியல்வாதிகளின்
அலுக்காத வாக்குறுதி:
திட்ட ஆண்டிகள்
கட்ட முயலும் மடம்
பாட்டுப் புலவர்க்கோ
நாட்டு நகர்ப்படலம்
வறுமையெனும் பாலையிலே
வாடுகின்ற மான்களுக்கோ
கண்களை ஏமாற்றும்
கானல் நீர்.

எப்படிச் கூடுவது
என்பதிலே பேதங்கள்
எப்படி வாழ்வது
என்பதிலே குத்துவெட்டு
பயணத்தில் சம்மதம்
பாதையிலே தகராறு

ஒரு சிலர்க்கோ இது
ஆண்டவன தர வேண்டும்
ஒரு சிலர்க்கோ இது
ஆயுதத்தால் வரவேண்டும்.

சமையலறைதான் வீடு
இது சிலரின் வேதம்
படுக்கையறைதான் வீடு
இது சிலரின் வாதம்

நல்லதொரு சமுதாயம்
நாம் காண வேண்டும்
அதற்காக
எட்டமுடியாத
இலட்சியங்கள் தேவையில்லை.

அடைய முடியாத
ஆகாயக் கோட்டை ஏன்?
எட்ட முடிகின்ற
யதார்த்தக் குடில் போதும்.

அந்தச் சமுதாயத்தில்
ஆறாக வீதியிலே
பாலும் தெளிதேனும்
பாய்ந்தோட வேண்டாம்
இரத்தம் ஓடாது
இருந்தால் அது போதும்.

அங்கே ?

எழுத்துக்குத் தடையிருக்கும்
இழிந்த தலை எழுத்துக்கு.
பேச்சுக்குத் தடையிருக்கும்
பெருந்திண்ணைப் பேச்சுக்கு.

பத்திரிகைத் தணிக்கையுண்டு
பச்சைக்கும் மஞ்சளுக்கும்.

பொதுக்கூட்டத் தடையுண்டு
பருவஆண் பெண்ணுக்கு

கண்டகண்ட இடத்தில்
கட்சிக்கொடியேற்றக்
கட்டாயம் தடையுண்டு!
உடைக்குப் பயன்படாது
ஊதாரித் தனமாகத்
துணிச் செலவு ஆவதனால்!

அங்கே

பதுக்கலுக்கு நிச்சயம்
பாராட்டுக் கிடைக்கும்
பாட்டில் நயங்களைப்
பதுக்கி வைப்பதற்கு!
கள்ளக் கடத்தலுண்டு
காதற்கண் நடத்துகின்ற
உள்ளக் கடத்தலது.

கலப்படம் செய்பவர்க்குக்
கைநிறையப் பரிசுண்டு
கல்யாணத்தால் சாதிக்
கலப்படத்தைச் செய்பவர்க்கு!

கறுப்புப் பணத்திற்குக்
கவரவம் உண்டங்கே
உழைப்பவர் அழுக்குக்
கைகளிலே புரள்வதனால்!

சாதிகள் இருக்குமங்கே
சரித்திரத்தின் ஏடுகளில்
போர்ப்படைகள் இருக்கும்!
பொருட்காட்சிச் சாலைகளில்!

சமுதாய ஒழுங்குக்குச்
சட்டங்கள் இருக்குமங்கே
இடியாக அல்ல இனிய மழையாக!

நீதிமன்றம் இருக்குமங்கே
நீதியை விற்கும்
சந்தையாக அல்ல
சத்தியத்தின் நிழலாக!

அங்கே

விசாரிக்கப் படுவன
குற்றங்களல்ல
குற்றத்தின் காரணங்கள்.

கைவிலங்கு மட்டுமல்ல
கையுறையும் அங்கிருக்கும்
நல்லவை செய்வோரை
நாடிக் கொடுப்பதற்கு

சிறைகளும் அங்குண்டு
செல்லும் புழுக்களை
வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
மாற்றி அனுப்பதற்கு!

அங்கே

காவலர்
கைகளிலே தீவட்டி இருக்காது
தீபங்கள் இருக்கும்

அங்கே

கட்சிநாயகம்
அல்ல ஜனநாயகம் நடக்கும்

அங்கே

வாக்குப் பெட்டிகளைச்
செயற்கை முறையால்
சினையாக்க முடியாது
கருச்சிதைவு செய்யும்
காரியமும் நடக்காது

அதன் வயிற்றிற்கு
அவதாரம் சூல்கொள்ளும்
ஆற்றலிருப் பதுபோன்றே
ஆணவ அசுரர்களை
அள்ளி விழுங்குகின்ற
ஆவேசமும் இருக்கும் !
வாக்குகள் எண்ணப்படமாட்டா
எடைபோடப்படும்

அங்கே!

குடியானவன் வீட்டுக்
கோழி முட்டையை
அதிகாரி வீட்டு
அம்மி அடைக்காக்கும்!

அங்கே?

இதயத்தை ஏமாற்றி
இரக்கத்தைக் கறப்பதற்கு
வைக்கோல் கன்றுகள்
வைப்பவர்க்குச் சிறை உண்டு

இலட்சிய வீடு
எதுவென்றால், மக்கிய
முதுமக்கட் தாழிகளை
முன்கொணர்ந்து வைக்கின்ற
பத்தாம் பசலி;
பண்டிதர்க்கங் கிடமில்லை

வாய்க்கோயில் பசியால்
வனப்பிழந்து கிடக்க,
அங்கே வசிக்கின்ற
மொழிக்கு வழிபாடு நடக்காது

ஆசிரியர், கரைக்காயின்
சித்திரத்தை யல்ல
வித்தை வழங்குவார்

இறுதியிலே
பட்டம் அளிக்கும்
பயன்படா விழா அல்ல
வேலை அளிக்கும்
விழா நடக்கும்

அங்கே

திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில
நிச்சயிக்கப் படமாட்டா
திருமணங்கள் சொர்க்கத்தை
நிச்சயிக்கும்

அங்கே

மணம் என்றால் பணம கேட்கும்
ஆண்விப சாரத்தை
பிரம்மச் சரியத்தால்
தண்டிக்கும் நீதியுண்டு!

தாலிக் கயிறு ஒரு
ஆயுள் தண்டனையின்
கழுத்து விலங்காகாது!
திரவப் பெண்மைக்குத்
திடப்பொருள் கிண்ணமாய்
ஆண்மை இருக்குமங்கே!

ஆண்மையுடன் போட்டியிடும்
ஆவேசத்தில் அங்கே
மெல்லிய பெண்மை
மீசை வளர்க்காது

பெருமைக் குரிய பெண்மை அங்குப்
போற்றப் படுமன்றிப்
பூஜிக்கப் படாது!

அங்கே

பிரமனுக்குக் கட்டாய
ஓய்வுதரப் படாது!
ஆனால்
வேண்டிய அளவுக்கு
விடுமுறைகள் தரப்படும்

அங்கே

சமயங்களெல்லாம்
தைக்கின்ற நூலாகும்
கத்தரிக் கோல்களின்
காரியத்தைச் செய்யா

பக்குவ வேதப்
பக்கங்களிலிருந்து
மதவாதிகள் அல்லர்
மனிதர்கள் மலர்வார்கள்

பணமகளுக் கங்கே
பதிவிரதைத் தன்மை
பாவமென ஆகும்
பரத்தமையே அவளுக்குப்
பாராட்டும் கற்பாகும்.

பதிவுத் திருமணம்
பண்ணிவிட்டதாலேயே
பூமிப் பெண்ணுக் கொருவன்
புருஷனாக முடியாது.

வியர்வைத் துளிகளைப்
பரிசமாய்த் தருவோர்க்கே
மண் மகள் மனையாவாள்

அனைவரும் ஓர்நிறை
அல்ல
உழைக்கும் சாதியே
உயர்ந்த சாதி
அங்கே
வயிறு மட்டுமல்ல
மனமும் நிறைந்திருக்கும்

சுதந்திரம் அங்கே
சுவாசமாய் இருக்கும்
பிறர்தர வாங்கும் பிச்சையாய் இராது

கடமை அங்கே கவுரவம்
உரிமை அங்கே ஊதியம்
சத்தியம் அங்கே சமயம்
இதயம் அங்கே முகவரி
புன்னகை அங்கே பொதுமொழி.

நகைத் துளிப்பா, இயைபுத் துளிப்பா

- ஈரோடு தமிழன்பன்

நகைத் துளிப்பா (சென்ரியூ)

நீதிபதி சொன்னபடி நின்றது
நீதி சொன்னபடி
நிற்காத தராசுமுள்.

இரண்டு வருடங்களாய்
நோயால் முடியாதது
மருத்துவத்தால் ஒரே நாளில்.

அமைதி வெடித்துப்
புத்தர்சிலை
தூள் தூள்.

கிளித்தோப்பில்
கட்சிக் கூட்டம்
பேசுவதை நிறுத்திவிட்டன கிளிகள்.

ஒலிபெருக்கிச்
சோதனைமுடிந்ததும்
பேச்சாளர் சோதனை

பிரிந்த உயிரின் வேதனை
இதுவரை
பிணத்திலா வாழ்ந்தேன்?

பூனைக்கு ஞானம் வந்தது
எனினும் கொண்டாட முடியவில்லை
எலிகளால்.

இறுக மூடிக்கொண்டன
பாடநூல்கள்
மாணவாபிமானம்.

கதை வேண்டாம்
கதவைத் திறந்துவிடு
குழந்தை அடம்.

வருமானம் இல்லை
ஊர்கூற்றும்
குடையாட்டினக்காரன்

இயைபுத் துளிப்பா (லிமரைக்க)

பறவை யோடு சேர்ந்து பற
சிறகுகள் தேவை இல்லை மனிதன்
என்பதை மட்டும் நீமற

பாடுவது அருட்பாப் பதிகம்
அன்றாடம் உணவில் ஆடு கோழி
மீன்நண்டு வகையே அதிகம்

எதற்கப்பா எதுகை மோனை
மின்னலைப் பிடித்து
வைக்கவா சட்டி பாணை?

வடிந்து விட்டது வெள்ளம்
மணலுக் குள்ளே கொதித்துக் குமைந்து
வருந்துமா ஆற்றின் உள்ளம்?

கழுத்துப் புண்ணு நோவு
நுகத்தடியில் எதுக்கு வேணும் எனக்குக்
கோத்துக் கட்டின பூவு?

பறவை ஒன்று இறந்தது
பறந்து பறந்து பறவை தொட
உயரங்கள் கண்ணீர் சுரந்தது

சென்னிமலை வெங்கச் சங்கல்
உறங்கும் போதும் கண்ணில் தளும்பும்
யுகம்க டந்த வெளிச்சங்கள்

அலுத்துப் போனது காட்டில்
மானும் முயலும் வாழ்க்கை தேடி
வந்தன குழந்தை பாட்டில்

கவிதை எல்லாம் விற்றான்
கைக்கு வந்த காசைக் கொண்டு
தேமா புளிமா கற்றான்.

நாய்கள் ஜாக்கிரதை பலகை
பார்த்தும் பார்த்து வெறுத்து விட்டன
நாய்கள் கூட உலகை.

நழுவும் பருவம்

- சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம்

"ஓலையக்கா கொண்டையிலே
ஒரு சாடு தாழம்பூ
தாழம்பூச் சித்தாடை
தலை நிறைய முக்காடு ஓலே"

ஒவ்வொரு பூப்பொங்கல்
அந்திப் பொழுதும்
கன்னிப் பெண்களின் கூட்டப் பாடலாய்
பொங்கி வரும் இந்த நீருற்று

யார் இந்த ஓலையக்காள்?

கலியாணம் ஆவதற்குக்
காத்திருக்கும் பெண்கள்
மார்கழியின் காலையில்
பிடித்து வைத்த பிள்ளையாரை
வழியனுப்பும் வைபவத்தில்
எழும் இந்த நறும்பாட்டு

பாவை நோன்பின் பழைய எச்சமோ...?

"மேனாட்டு ஓலையக்கா மேற்கே குடிபோறா..."

கன்னிமை

விடிவு கண்டு செல்கிறதோ?

தை மாதத் தொடக்கம்

உத்தராயண ஆரம்பகாலம்

குளிருடை பூண்ட பூமிக்குச்

சூரிய தெருப்பு ஒத்தடம் கொடுக்க

வடக்கு நோக்கி வருகிற காலம்

குளிர்ப்பருவம் தான் ஓலையக்காளா?

இப்போது குடிமாறிப் போகிறாளா?

"பொருமி அடியிலே
பொறிக் கோழி மேயையிலே
பொருமி சலசலங்கப்
போறாளாம் ஓலையக்கா..."

அழகான ஓலையக்காள்
சித்தாடைப் பருவத்தாள்
சேலை குறைச்சலிண்ணு
சிணுங்குகிற ஓலையக்காள்
விடை பெறுகிறாள்

பூக்கூடைகளில் பிள்ளையார்களோடு
இரவில் தாரைதப்பட்டைமுழங்க
தீவர்த்தி வழிகாட்ட
ஓலையக்காள் பாட்டு ஒலிக்க
ஆற்றை நோக்கி வருகிறார்கள்
கிராமத்துச் சிறுசுகள்
கண்மணிக் கொலுசுகள்

ஓடும் வெள்ளத்தில்
கூடைகள்கவிழ்கின்றன
பூக்கள் சிதறுகின்றன
பிள்ளையார்கள்
ஆற்றோடு போகின்றனர்

"சிந்தாமெசிதறாமெ
வளத்துனனே புள்ளாரே
சித்தாத்துத் தண்ணியிலே
போறயே புள்ளாரே

வாயைக் கட்டி வயித்தைக் கட்டி
வளத்துனனே புள்ளாரே
வாய்க்காலுத் தண்ணியிலே
போறயே புள்ளாரே..."

ஏக்கக் குரல் எழுப்பி
விடைபெறுகிறது
கன்னி அரும்புக் கூட்டம்

தீவர்த்தி வெளிச்சத்தில்
பளபளத்துக் கொண்டே
ஓடுகிறது நதி
பிள்ளையார்களை அடித்துக்கொண்டு
பிள்ளைப் பருவத்தையும் கூட.

கதறுகிறேன்

- தேனரசன்

தேகத்தின் மானம் மட்டுமல்ல
இந்தத் தேசத்தின் மானமும் காக்கப் பிறந்த
கதர்நான் - கதறுகிறேன் இன்று

கோடைக்குச் சுகமாக
குளிருக்கு இதமாக
மேடைக்குத் தரமாக விளங்குகிற ஆடைநான்.

திகட்டாத வெள்ளை
பகட்டாத எளிமை
மகத்தான தூய்மை வனப்பு என் சிறப்பு!

என் இழைகளில் வீசுவது
கையால் நூற்றவர்களின் சுவாசம்
நெய்து கொடுத்தவர்களின் கஞ்சி கமழ்வாசம்

வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தின்
சிம்ம சொப்பனம் நான்.
சுதேசியக் கொள்கையின்
ஜீவ தத்துவம்
அஹிம்சைப் போராளிகளின்
அழியாத மனக்கவசம்.

தோட்டாக்களும் குண்டாந்தடிகளும்
அவர்களை வேட்டை யாடியபோது
அந்தத் தியாகச் செம்மல்களின்
குருதியில் குளித்து நான்
மெய்சிலிர்த்திருக்கிறேன்...
மகாத்மா மேனியில் அரையாடை ஆனாலும்
ஆத்மதிருப்தி நிறையாடை!

சுதந்திர இந்தியாவில்
தேசிய உடையாக எனக்குச் சிறப்பு மரியாதை!

வானைச் சிலிர்த்து வைக்கும்
மூவண்ணக் கொடியாக
பட்டொளி வீசப் பறக்கிறேன் நான்...
என்றாலுமென்ன?

இன்றைக்கு நான் விலைபோவதென்னவோ
சிறப்புத் தள்ளுபடி விற்பனைச் சலுகைகளால்

தந்தை மகற்காற்றும் உதவி...

- புவியரசு

இதைப் பார் மகனே!
மனதில் பதிய வைத்துக் கொள்!
எதற்கும் படமெடுத்துக் கொள்!

இது மண் சாலை அன்று,
ஒரு காலத்தில் நீரோடிக்
கொண்டிருந்த
உனது நதி.

நீ அமரிக்காவுக்கு
சம்பாதிக்கப் போயிருந்தபோது
இதை விற்று விட்டார்கள்.
என்னை அவர்கள் கேட்கவே இல்லை.
நான் காய்ச்சலில்
படுத்திருந்தபோது நடந்திருக்க வேண்டும்.

உன் அம்மா சொல்லித்தான்
தெரிந்தது,
ஆற்றங்கரையில் குளிக்கப் போனபோது
அது காணாமற் போனதைக்
கண்டுகொண்டு வந்து சொன்னாள்.
சந்தேகமே படவேண்டியதில்லை
கொஞ்சம் இறங்கி நடந்து பார்!

காலில் இறந்தகால ஈரம் தெரியும்.

நன்றாகப் பார்த்துப் படமெடுத்துக் கொள்.
வருங்கால வரலாற்று
ஆவணப் பதிவுக்குப் பயன்படும்.

மகனே, அதோ,
அந்த மலையைக் கூடப்
படம் பிடித்துக்கொள்!

அதுவும் நீ அடுத்தமுறை
வரும்போது இல்லாமற் போகலாம்!

இந்தப் பாழுங் கிணற்றையும்
படம் பிடித்துக் கொள்
பிளாஷ் போட்டு.

அன்பு மகனே, குறிப்பாக
இந்த மரத்தை விட்டுவிடாதே!

இதுதான்
நமது ஊர் விவசாயிகள்
தூக்குப் போட்டுக் கொள்வதற்காக
ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அது ஒரு காலம் கண்ணே....

- வைரமுத்து

அது ஒரு
காலம் கண்ணே
கார்க்காலம்

நனைந்து கொண்டே
நடக்கின்றோம்

ஒரு மரம்

அப்போது அது
தரைக்குத்
தண்ணீர் விழுதுகளை
அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது

இருந்தும்

அந்த
ஒழுக்குங் குடையின்கீழ்
ஒதுங்கினோம்

அந்த மரம்
தான் எழுதிவைத்திருந்த
பூக்கள் என்னும்
வரவேற்புக்கவிதையின்
சில எழுத்துக்களை
நம்மீது வாசித்தது

இலைகள்
தண்ணீர்க்காசுகளைச்
சேமித்து வைத்து
நமக்காகச் செலவழித்தன

சில நீர்த்திவலைகள்
உன் நேர்வகிடு என்னும்
ஒற்றையடிப்பாதையில்
ஒடிக்கொண்டிருந்தன

அந்தி மழைக்கு நன்றி

ஈரச்சவாசம்

நுரையீரல்களின் உட்சுவர்களில்

அமுதம் பூசியது.

ஆயினும் - நான்

என் பெருமூச்சில்

குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தேன்

நம் இருவரிடையே இருந்த

இடைவெளியில்

நாகரிகம் நாற்காலி போட்டு

அமர்ந்திருந்தது.

எவ்வளவோ பேச எண்ணினோம்

ஆனால்

வார்த்தைகள்

ஊலீவலம் வரும் பாதையெங்கும்

மௌனம் பசை தடவி விட்டிருந்தது

உன்முகப்பூவில்

பனித்துளியாகி விடும்

இலட்சியத்தோடு

உன் நெற்றியில் நீர்த்துளிகள்

பட்டுத்தெறித்தன

உனக்குப்

பொன்னாடை போர்த்தும் கர்வத்தோடு

எனது கைக்குட்டையை

எடுத்து நீட்டினேன்

அதில்

உன் நெற்றியை ஒற்றி நீ நீட்டினாய்

நான் கேட்டேன்

இந்தக் கைக்குட்டையை

உலராமல் இருக்க

ஓர்

உத்தி சொல்லக்கூடாதா?

நீ சிரித்தாய்
அப்போது
மழை
என் இருதயத்துக்குள் பெய்தது.

அது ஒரு
காலம் கண்ணே
கார்க்காலம்.

அம்மா

- இளம்பிறை

தாலாட்டுப் பாடாம
தனித்தழுக விட்டவளே
காட்டு வேலைக்கென்னை
கதறவிட்டுப் போனவளே

வயது பத்தாகுமுன்னே
வயலுக் கிழுத்தவளே
பள்ளிக்கூடம் போனாக்கா
பணமா குடுக்கிறாங்க
இடுப்புத் துணி சரியில்லாம
படிப்பென்னடி உனக்கு
வாடி வயலுக்கென
வம்பு செஞ்ச எந்தாயே

மணிகணக்கா படிச்சாக்கா
மண்ணெண்ணைக்கு எங்க போவேன்?
பரிட்ச பரிட்சேனு எம்
பாவத்துக் கொட்டுறியே என
விளக்க அணைக்கச் சொல்லி
வேதனப்பட்டத்தாயே
பரீட்சைக்கு கட்டவேணும்

பணங்குடும்மாயின்னுக் கேட்டா
படிக்கவச்சி எப்பேர்பட்ட
பாவத்தை நான் செஞ்சுபட்டேன் என
அழுதழுது ஒரு
அஞ்ச ரூபா தந்தவளே

காலுக்குச் செருப்பில்லாம - நான்
கஷ்டப்பட்டு நடக்குறேன்னு
மொட்டக் காலோட நீ
முள்ளு வெட்டி வித்துப்பட்டு
மட்டவிலையில் ஜோடி
செருப்பு வாங்கித் தந்தவளே

வீடு ஒழுகுனப்ப
வேதனய மாத்த நீயும்
'கோடமழதானே
குளிர்ச்சிதான் பெய்யட்டும் போ'னு
ஐப்பசி மாசத்து
அடமழய சொன்னவளே

ஏரோபிளேனாமே
எட்டிப் பறக்குமாமே
நேராக் குதிக்கணுமா
நின்னுக்கிட்டே போவனுமாயென
தொண்ணுத்தி மூனுலேயே துணிச்சலாக் கேட்டவனே
என்னப்பெத்த எந்தாயே - உன்
பள்ளிக்கூடத்து மக
பாட்டுக்கட்டி பாடுறேம்மா - நான்
எங்க திரிஞ்சாலும் என்
இதயத்துல வாழுகிற
உனக்குத்தான் மொதப்பாட்டு - என்
உயிர் பாடும் தாலாட்டு

கதவும் கொஞ்சம் கள்ளிப்பாலும்

- தாமரை

கசப்பாக இருந்தது
அம்மா அப்பாவையும்
ஆற்றோர கிராமத்தையும்
நூறுமைல் தூரத்தில் விட்டுவந்து
அப்படியென்ன படிப்பு?

விடுதி
சென்ம விரோதியாயிற்று...
காற்றடித்து என் பி
றந்த மண்ணை அள்ளி
வந்து போட்டதால்
சன்னல் மட்டும்
சினேகிதியாயிற்று...
வாரம் இருமுறை நானும்
மும்முறை பெற்றோரும்
வந்து போனோம்...
ஆனாலும்
இதென்ன படிப்பு
இதென்ன வாழ்க்கை...?
குறைந்தது நூறுமுறை

என் கடிதம்
சுமந்து போனது
கண்ணீரையும் கடந்த
காலத்தையும் வந்து
அழைத்துப் போங்களையும்....

திரென்று எனக்குள் ஒரு கதவு
அறைந்து திறந்தது
என் அறைக்கதவு
திறந்தது போலவே...

அறைத் தோழியாய் வந்தவள்
என்னைவிடச் சின்னவள்
அகதிகள் ஒதுக்கீட்டில்
இடம் கிடைத்திருக்கிறது
யாழ்ப்பாணத்துக்காரியாய்!

இறுக்கி மூடிய உதட்டுக்குள்ளிருந்து
கள்ளிப்பால் போல் ஒவ்வொன்றாய்
சொட்டிய கதைகள்...

என் நேற்றைய கடிதம் கண்டு
அம்மா வியந்திருக்க வேண்டும்

அம்மா நான் மிக நலம்
அடிக்கடி வரவேண்டாம்
அழுவதை நான் நிறுத்திவிட்டேன்
அடுத்தமுறை அங்கே
வரும்போது
ஒரு சிநேகிதியை அழைத்து
வருவேன்
முடிந்தால் அவளையும்
மகளே என்று விளி...

இரண்டாம் பருவம்

இரண்டாம் பருவம்
செய்யுள் திரட்டு
திருக்குறள்
அறன்வலியுறுத்தல்

சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தினாஉங்கு
ஆக்கம் எவனோ உயிர்க்கு.

அறத்தினாஉங்கு ஆக்கமும் இல்லை அதனை
மறத்தலின் ஊங்கில்லை கேடு.

ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாஞ் செயல்.

மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன்
ஆகுல நீர பிற.

அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்.

அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை.

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடை.

வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்.

அறத்தான் வருவதே இன்பம் மற்ற ரெல்லாம்
புறத்த புகழும் இல.

செயற்பால தோரும் அறனே ஒருவற்கு
உயற்பால தோரும் பழி.

நாலடியார்

மெய்ம்மை

இசையா ஒருபொருள் இல்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை - நசையழுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்தல் நிரைதொடீஇ. செய்ந்நன்றி
கொன்றாரின் குற்ற முடைத்து.

தக்காரும் தக்கவ ரல்லாரும் தந்நீர்மை
எக்காலும் குன்றல் இலராவர் - அக்காரம்
யாவரே தின்னினும் கையாதாம் கைக்குமாம்
தேவரே தின்னினும் வேம்பு.

காலாடு போழ்தில் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனின் பலராவர் - ஏலா
இடரொருவர் உற்றக்கால் ஈங்குன்ற நாட
தொடர்புடையேம் என்பார் சிலர்.

விடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்
நடுவண தெய்தாதான் எய்தும் உலைப்பெய்து
அடுவது போலும் துயர்.

நல்லாவின் கன்றாயின் நாகும் விலைபெறுஉம்
கல்லாரே யாயினும் செல்வர்வாய்ச் சொற்செல்லும்
புல்லீர்ப் போழ்தின் உழவேபோல் மீதாடிச்
செல்லாவாம் நல்கூர்ந்தார் சொல்.

இடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் கற்பினும் என்றும்
அடங்காதார் என்றும் அடங்கார் - தடங்கண்ணாய்
உப்போடு நெய்பால் தயிர்காயம் பெய்திடினும்
கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்.

தம்மை இகழ்வாரைத் தாமவரின் முன்னிகழ்க
என்னை அவரொடு பட்டது - புன்னை
விறற்பூங் கமழ்கானல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப
உற்றபால யார்க்கும் உறும்.

ஆவே றுருவின வாயினும் ஆபயந்த
பால்வே றுருவின அல்லவாம் - பால்போல்
ஒருதன்மைத் தாகும் அறநெறி ஆபோல்
உருவு பலகொளல் ஈங்கு.

யாஅர் உலகத்தோர் சொல்லில்லார்? தேருங்கால்
யாஅர் உபாயத்தின் வாழாதார்? - யாஅர்
இடையாக இன்னாத தெய்தாதார்? யாஅர்
கடைபோகச் செல்வம்உய்த் தார்?

தாஞ்செய் வினையல்லால் தம்மொடு செல்வதுமற்று
யாங்கணும் தேரின் பிறிதில்லை - ஆங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயமின்றே
கூற்றும்கொண் டோடும் பொழுது.

தேவாரம்

- திருநாவுக்கரசர்

நின்ற - திருத்தாண்டகம்

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி
இயமான னாயெறியுங் காற்று மாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயி றாகி
ஆகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணு மாணும்
பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமே யாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளை யாகி
நிமிர்புன் சடையடிகள் நின்ற வாரே.

மண்ணாகி விண்ணாகி மலையு மாகி
வயிரமுமாய் மாணிக்கந் தானே யாகிக்
கண்ணாகிக் கண்ணுக்கோர் மணியு மாகிக்
கலையாகிக் கலைஞானந் தானே யாகிப்
பெண்ணாகிப் பெண்ணுக்கோ ராணு மாகிப்
பிரளயத்துக் கப்பாலோ ரண்ட மாகி
எண்ணாகி எண்ணுக்கோ ரெழுத்து மாகி
எழுஞ்சுடரா யெம்மடிகள் நின்ற வாரே.

கல்லாகிக் களறாகிக் காணு மாகிக்
காவிரியாய்க் காலாறாய்க் கழியு மாகிப்
புல்லாகிப் புதலாகிப் பூடு மாகிப்
புரமாகிப் புரமூன்றுங் கெடுத்தா னாகிச்
சொல்லாகிச் சொல்லுக்கோர் பொருளு மாகிச்
சுலாவாகிச் சுலாவுக்கோர் சூழ லாகி
நெல்லாகி நிலனாகி நீரு மாகி
நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்தடிகள் நின்ற வாரே.

காற்றாகிக் கார்முகிலாய்க் காலம் மூன்றாய்க்
கனவாகி நனவாகிக் கங்கு லாகிக்
கூற்றாகிக் கூற்றுதைத்தகொல் களிறு மாகிக்
குரைகடலாய்க் குரைகடற்கோர் கோமா னுமாய்

நீற்றானாய் நீறேற்ற மேனி யாகி
நீள்விசம்பாய் நீள்விசம்பி னுச்சி யாகி
ஏற்றானாய் ஏறுர்ந்த செல்வ னாகி
எழுஞ்சுடராய் எம்மடிகள் நின்ற வாரே.

தீயாகி நீராகித் திண்மை யாகித்
திசையாகி அத்திசைக்கோர் தெய்வ மாகித்
தாயாகித் தந்தையாய்ச் சார்வு மாகித்
தாரகையும் ஞாயிறுந்தண் மதியு மாகிக்
காயாகிப் பழமாகிப் பழத்தில் நின்ற
இரதங்கள் நுகர்வானுந் தானே யாகி
நீயாகி நானாகி நேர்மை யாகி
நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்தடிகள் நின்ற வாரே.

பராபரக்கண்ணி

- குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு

அண்ட புவனமென்று மாடுதிருக் கூத்தினையான்
கண்டு மகிழ்ந்திடவே காட்டாய் பராபரமே.

ஆதியா யாண்டவனா யஃததுவாய் நின்றபெருஞ்
சோதியாய் நின்மலமாய்ச் சூழ்ந்தாய் பராபரமே.

வேத மறைப்பொருளை வேதாந்தத் துட்கருவை
ஓதி யுனையறிந்தா ருண்டோ பராபரமே.

அண்ட புவனமுட னாகாச மென்றுசும்பிக்
கொண்ட மெய்ஞ்ஞானக் கூத்தே பராபரமே.

நாவாற் புகழ்க்கெட்டா நாயகனே நாதாந்தம்
பூவாய் மலர்ந்திருக்கப் பூத்தாய் பராபரமே.

பேராற் பெரிய பெரும்பொருளே பேதைதனக்
காரா ரிருந்தும்பல னாமோ பராபரமே.

மாறாய நற்கருணை மாவருள் சித்தித்திடவே
பாராயோ வையா பகராய் பராபரமே.

ஆனாலு முன்பாதம் யாசித் திருப்பதற்குத்
தானா யிரங்கியரு டாராய் பராபரமே.

நாதாந்த மூல நடுவீட்டுக் குள்ளிருக்கு
மாதவத்தோர்க் கான மருவே பராபரமே.

உடலுக் குயிரேயென் னுள்ளமே யுன்பதத்தைக்
கடலுமலை யுந்திரிந்துங் காணென் பராபரமே.

மாந்திரத்துக் கெட்டா மறைப்பொருளே மன்னுயிரே
சேர்ந்தவெழு தோற்றத்தின் சித்தே பராபரமே

தனியேனுக் காதரவு தாரணியி லில்லாமல்
அனியாய மாவதுனக் கழகோ பராபரமே.

ஓடித் திரிந்தலைந்து முன்பாதங் காணாமல்
வாடிக் கலங்குகிறேன் வாராய் பராபரமே.

தூராதி தூரந்தொலைத்துமதி யுன்பாதம்
பாராத பாவத்தாற் பயந்தேன் பராபரமே.

தேடக் கிடையாத திரவியமே தேன்கடலே
ஈடுனக்கு முண்டோ விறையே பராபரமே.

அரிய பெரும்பொருளே யன்பா யொருவார்த்தை
பரிபூ ரணமாய்ப் பகராய் பராபரமே.

ஐயோ வெனக்குதவு மாதரவை விட்டுவிட்டுத்
தையலரைத் தேடித் தவித்தேன் பராபரமே.

எத்திசையு நோக்கி னிசையா த் திருக்கூத்தாய்
வித்தைவினை யாட்டு விளைப்பாய் பராபரமே.

எப்பொழுது முன்பதத்தி லென்கருத்தே யெய்துதலுக்
கிப்பொழுதே கைப்பிடித்தா னிறையே பராபரமே.

வாதுக் கடாவரும், வம்பரைப்போற் றோஷிமனம்
ஏதுக் கடர்வதியா னெளியேன் பராபரமே.

பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பம்

- இராமலிங்க அடிகளார்

தடித்தஓர் மகணைத் தந்தைஈண் டடித்தால்
தாயுடன் அணைப்பள்தாய் அடித்தால்
பிடித்தொரு தந்தை அணைப்பன்இங் கெனக்குப்
பேசிய தந்தையும் தாயும்
பொடித்திரு மேனி அம்பலத் தாடும்
புனிதநீ ஆதலால் என்னை
அடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டும்
அம்மைஅப் பாஇனி ஆற்றேன்.

பெற்றதம் பிள்ளைக் குணங்களை எல்லாம்
பெற்றவர் அறிவரே அல்லால்
மற்றவர் அறியார் என்றனை ஈன்ற
வள்ளலே மன்றிலே நடிக்கும்
கொற்றவ ஓர்எண் குணத்தவ நீதான்
குறிக்கொண்ட கொடியனேன் குணங்கள்
முற்றும்நன் கறிவாய் அறிந்தும்என் றனைநீ
முனிவதென் முனிவதீர்ந் தருளே.

வெம்மதிக் கொடிய மகன்கொடுஞ் செய்கை
விரும்பினும் அங்ஙனம் புரியச்
சம்மதிக் கின்றார் அவன்றனைப் பெற்ற
தந்தைதாய் மகன்விருப் பாலே
இம்மதிச் சிறியேன் விழைந்ததொன் றிலைநீ
என்றனை விழைவிக்க விழைந்தேன்
செம்மதிக் கருணைத் திருநெறி இதுநின்
திருவுளம் அறியுமே எந்தாய்.

பொய்பிழை அனந்தம் புகல்கின்றேன் அதில்ஓர்
புல்முனை ஆயினும் பிறர்க்கு
நைபிழை உளதேல் நவின்றிடேன் பிறர்பால்
நண்ணிய கருணையால் பலவே.

கைபிழை யாமை கருதுகின் றேன்றின்
கழற்பதம் விழைகின்றேன் அல்லால்
செய்பிழை வேறொன் றறிகிலேன் அந்தோ
திருவுளம் அறியுமே எந்தாய்.

இறக்கவும் ஆசை இல்லைஇப் படிநான்
இருக்கவும் ஆசைஇன் றினிநான்
பிறக்கவும் ஆசை இலைஉல கெல்லாம்
பெரியவர் பெரியவர் எனவே
சிறக்கவும் ஆசை இலைவிசித் திரங்கள்
செய்யவும் ஆசைஒன் றில்லை
துறக்கவும் ஆசை இலைதுயர் அடைந்து
தூங்கவும் ஆசைஒன் றிலையே.

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி

குறத்தி மலை வளங் கூறல்

வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சம்
மந்திசிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சம்
கானவர்கள் விழியெறிந்து வானவரை அழைப்பார்
கமனசித்தர் வந்துவந்து காயசித்தி விளைப்பார்
தேனருவித் திரைஎழும்பி வானின்வழி ஒழுகும்
செங்கதிரோன் பரிக்காலும் தேர்க்காலும் வழுகும்
கூனலிளம் பிறைமுடித்த வேணியலங் காரர்
குற்றாலத் திரிகூட மலைஎங்கள் மலையே.

1

முழங்குதிரைப் புனலருவி கழங்கெனமுத் தாடும்
முற்றம்எங்கும் பரந்துபெண்கள் சிற்றிலைக் கொண்டோடும்
கிழங்குகிள்ளித் தேனெடுத்து வளம்பாடி நடிப்போம்
கிம்புரியின் கொம்பொடித்து வெம்புதினை இடிப்போம்
செழுங்குரங்கு தேமாவின் பழங்களைப்பந் தடிக்கும்
தேனலர்சண் பகவாசம் வானுலகில் வெடிக்கும்
வழங்குகொடை மகராசர் குறும்பலவில் ஈசர்
வளம்பெருகும் திரிகூட மலை எங்கள் மலையே.

2

ஆடுமர வீனுமணி கோடிவெயில் எறிக்கும்
அம்புலியைக் கவளமென்று தும்பிவழி மறிக்கும்
வேடுவர்கள் தினைவிதைக்கச் சாடுபுனந் தோறும்
விந்தை அகில் குங்குமமுஞ் சந்தனமும் நூறும்
காடுதொறும் ஓடிவரை ஆடுகுதி பாயும்
காகமணு காமலையில் மேகநிறை சாயும்
நீடுபல வீசர்கயி லாசகிரி வாசர்
நிலைதங்கும் திரிகூட மலைஎங்கள் மலையே.

3

கயிலை எனும் வடமலைக்குத் தெற்குமலை அம்மே
கனகமகா மேருஎன நிற்குமலை அம்மே
சயிலமலை தென்மலைக்கு வடக்குமலை அம்மே
சகலமலை யுந்தனக்குள் அடக்குமலை அம்மே
வயிரமுடன் மாணிக்கம் விளையுமலை அம்மே

வானிரவி முழைகள் தொறும் நுழையுமலை அம்மே
துயிலுமவர் விழிப்பாகி அகிலமெங்கும் தேடும்
துங்கர்திரி கூடமலை எங்கள் மலை அம்மே.

4

கொல்லிமலை எனக்கிளைய செல்லிமலை அம்மே
கொழுநனுக்குக் காணிமலை பழநிமலை அம்மே
எல்லுலவும் விந்தைமலை எந்தைமலை அம்மே
இமயமலை என்னுடைய தமையன்மலை அம்மே
சொல்லரிய சாமிமலை மாமிமலை அம்மே
தோழிமலை நாஞ்சிநாட்டு வேள்விமலை அம்மே
செல்லினங்கள் முழவுகொட்ட மயிலினங்கள் ஆடும்
திரிகூட மலையெங்கள் செல்வமலை அம்மே!

5

முக்கூடற் பள்ளு

நகர் வளம்

கொண்டல் கோபுரம் அண்டையில் கூடும்
கொடிகள் வானம் படிதர மூடும்
கண்ட பேரண்டம் தண்டலை நாடும்
கனக முன்றில் அனம் விளையாடும்
விண்ட பூமது வண்டலிட்டு ஓடும்
வெயில் வெய்யோன் பொன்னியில் வழி தேடும்
அண்டர் நாயகர் செண்டலங் காரர்
அழகர் முக்கூடல் ஊர் எங்கள் ஊரே.

சங்கம் மேடைகள் எங்கும் உலாவும்
தரங்க மீன்பொன் னரங்கிடை தாவும்
திங்கள் சோலை மரங்களை ராவும்
தெருக்கள் தோறு மருக்களைத் தாவும்
பொங்க ருடளம் பைங்கிளி மேவும்
பூவைமாடப் புறாவினங் கூவும்
வங்க வாரிதி வெங்கடு வுண்ட
மருதீ சர்மரு தூரெங்கள் ஊரே.

சோதி மாமணி வீதி நெருக்கும்
சுரும்பு பாடி இரும்பும் உருக்கும்
சாதி நால்வளம் நீதி பெருக்கும்
தடத்து வாளை குடத்தை நெருக்கும்
போதில் மேய்ந்து இளமேதி செருக்கும்
புனம் எல்லாம் அந்தண்மலர் விண்டு இருக்கும்
ஆதி நாதர் அனாதி யொருத்தர்
அழகர் முக்கூடல் ஊரெங்கள் ஊரே."

தத்தும் பாய்புனல் முத்தம் அடைக்கும்
சாலைவாய்க் கன்னல் ஆலை யுடைக்கும்
கத்தும் பேரிகைச் சத்தம் புடைக்கும்
கலிப்பு வேலை ஒலிப்பைத் துடைக்கும்
நித்தம் சாறயர் சித்ரம் படைக்கும்
நிதியெல் லாந்தன் பதியிற் கிடைக்கும்
மத்தஞ் சூடும் மதோன்மத்த ரான
மருதீசர் மருதூர் எங்கள் ஊரே.

திருமந்திரம்

- திருமூலர்

அன்புடைமை

அன்பு சிவம் இரண்டு என்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.

பொன்னைக் கடந்திலங் கும்புலித் தோலினன்
மின்னிக் கிடந்து மிளிரும் இளம்பிறை
துன்னிக் கிடந்த சுடுபொடி யாடிக்குப்
பின்னிக் கிடந்ததென் பேரன்பு தானே.

என்அன்பு உருக்கி இறைவனை ஏத்துமின்
முன்அன்பு உருக்கி முதல்வனை நாடுமின்
பின்அன்பு உருக்கிப் பெருந்தகை நந்தியும்
தன்அன்பு எனக்கே தலைநின்ற வாரே.

தான்ஒரு காலம் சுயம்பு என்று ஏத்தினும்
வான் ஒரு காலம் வழித்துணை யாய்நிற்கும்
தேன் ஒரு பால்திகழ் கொன்றை அணிசிவன்
தான் ஒரு வண்ணம்என் அன்பில்நின் றானே.

கண்டேன் கமழ்தரு கொன்றையி னான்அடி
கண்டேன் கரி உரி யான்தன் கழலினை
கண்டேன் கமல மலர்உறை வான்அடி
கண்டேன் கழல்அது என் அன்பினுள் யானே.

பட்டினத்தார் பாடல்கள்

திருவேகம்பமாலை

வரிக்கோல வேல்விழி யார் அநுராக மயக்கில் சென்று
சரிக்கோது வேன் எழுத்து அஞ்சுஞ் சொலேன்! தமிழேனுடலம்
நரிக்கோ? கழுகு பருந்தினுக்கோ? வெய்ய நாய்தனக்கோ?
எரிக்கோ? இரையெதுக்கோ? இறைவா! கச்சி ஏகம்பனே!

காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டி என் கண்ணெதிரே
மாதென்று சொல்லி வருமாயை தன்னை மறலிவிட்ட
தூதென் றெண்ணாமல் சுகமென்று நாடும்இத் துற்புத்தியை
ஏதென் றெடுத்துரைப்பேன்? இறைவா! கச்சி ஏகம்பனே!

ஊருஞ் சதமல்ல: உற்றார் சதமல்ல: உற்றுப் பெற்ற
பேருஞ் சதமல்ல: பெண்டிர் சதமல்ல: பிள்ளைகளுஞ்
சீருஞ் சதமல்ல: செல்வஞ் சதமல்ல: தேசத்திலே
யாருஞ் சதமல்ல: நின்தாள் சதம் கச்சி ஏகம்பனே!

சீறும் வினையது பெண்உரு வாகித் திரண்டுருண்டு
கூறும் முலையும் இறைச்சியும் ஆகிக் கொடுமையினால்
பீறும் மலமும் உதிரமுஞ் சாயும் பெருங்குழிவிட்டு
ஏறுங் கரைகண்டிலேன்: இறைவா! கச்சி ஏகம்பனே!

பொருளுடை யோரைச் செயலினும் வீரரைப் போர்க்களத்தும்
தெருளுடை யோரை முகத்தினுந் தேர்ந்து தெளிவதுபோல்
அருளுடைய யோரைத் தவத்தில் குணத்தில் அருளில் அன்பில்
இருளறு சொல்லிலுங் காணத் தகும் கச்சி ஏகம்பனே!

சிலேடைப் பாடல்கள்

கவி வீரராகவர்

வைக்கோலுக்கும் யானைக்கும்

வாரிக் களத்தடிக்கும் வந்துபின்பு கோட்டைபுகும்
போரிற் சிறந்து பொலிவாகும் ? சீருற்ற
செக்கோல மேனித் திருமலைரா யன்வரையில்
வைக்கோலும் மால்யானை யாம்.

முகுந்தனுக்கும் முறத்துக்கும்

வல்லரியாய் உற்றிடலான் மாதர்கையில் பற்றிடலான்
சொல்லரிய மாப்புடைக்கத் தோன்றுதலால் ? வல்லோர்
அகந்தனிலே வாழ்தலா லன்றுல களந்த
முகுந்தனுமே யகும் முறம்

சந்திரனுக்கும் மலைக்கும்;

நிலவாய் விளங்குதலால் நீள்வான் படிந்து
சிலபோது உலாவுதலாற் சென்று - தலைமேல்
உதித்து வரலால் உயர்மா மலையை
மதிக்கு நிகராக வழுத்து.

உரைநடைக் கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ள நூல்கள்

1. தமிழ்ச் சோலை அல்லது கட்டுரைத் திரட்டு (முதற் பகுதி)
திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்
பாரி நிலையம் 1990
2. தமிழர் வீரம்
ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை
பழனியப்பா பிரதர்ஸ் 2007
3. நல்வாழ்வு
மு.வ
பாரி நிலையம் 1990
4. காலம் தேடும் தமிழ்
மணவை முஸ்தபா
மீரா பப்ளிகேஷன்ஸ் 1989
5. தமிழர்தம் ஆங்கிலச்சார்பு - வேரும் விழுதும்
முனைவர் க.முத்தையா
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை- 98 2003
6. தமிழ் கற்பித்தல் புதிய அணுகுமுறைகள்
டாக்டர் கி.கருணாகரன்
தமிழ்நாடு தொழில்நுட்ப அமைப்புக் கழகம் 1990
7. பண்புடையோரின் பல்துறைப் பார்வைகள்
ஆசிரியர் குழு
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை- 50 2023
8. அறநெறி
முனைவர் சி.பாலசுப்பிரமணியன்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை- 50 2023

மூன்றாம் பருவம்

மூன்றாம் பருவம்
செய்யுள் திரட்டு
சிலப்பதிகாரம்
மங்கல வாழ்த்துப் பாடல்

"வாழ்த்தும் வணக்கமும்"

- திங்களைப் போற்றுதும்! திங்களைப் போற்றுதும்!-
கொங்கு அலர் தார்ச் சென்னி குளிர் வெண்குடை போன்று, இவ்
அம் கண் உலகு அளித்தலான்.
ஞாயிறு போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்!-
காவிரி நாடன் திகிரிபோல், பொன் கோட்டு
5 மேரு வலம் திரிதலான்.
மா மழை போற்றுதும்! மா மழை போற்றுதும்!-
நாம நீர் வேலி உலகிற்கு அவன் அளி போல்,
மேல நின்று தான் சுரத்தலான்.
பூம் புகார் போற்றுதும்! பூம் புகார் போற்றுதும்!
வீங்கு நீர் வேலி உலகிற்கு அவன் குலத்தோடு
10 ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகலான்.

"புகார்ச் சிறப்பு"

- ஆங்கு,
பொதியில் ஆயினும், இமயம் ஆயினும்,
15 பதி எழு அறியாப் பழங் குடி கெழீஇய
பொது அறு சிறப்பின் புகாரே ஆயினும்,
நடுக்கு இன்றி நிலைஇய என்பது அல்லதை
ஒடுக்கம் கூறார், உயர்ந்தோர் உண்மையின்
முடித்த கேள்வி முழுது உணர்ந்தோரே.
அதனால்,
20 நாக நீள் நகரொடு நாக நாடு-அதனொடு
போகம், நீள் புகழ் மன்னும் புகார்-நகர் அது-தன்னில்,

"கண்ணகியின் குலமும் நலமும்"

மாக வான் நிகர் வண் கை மாநாங்கன் குலக் கொம்பர்;
ஈகை வான் கொடி அன்னாள்; ஈர்-ஆறு ஆண்டு அகவையாள்;
அவளும்-தான்,

- 25 போதில் ஆர் திருவினாள் புகழ் உடை வடிவு என்றும்,
தீது இலா வடமீனின் திறம் இவள் திறம் என்றும்,
மாதரார் தொழுது எத்த வயங்கிய பெரும் குணத்துக்
காதலாள்; பெயர் மன்னும் கண்ணகி என்பாள் மன்னோ.

"கோவலனது பெருநலம்"

- 30 ஆங்கு,
பெரு நிலம் முழுது ஆளும் பெருமகன் தலைவைத்த
ஒரு தனிக் குடிகளோடு உயர்ந்து ஒங்கு செல்வத்தான்;
வரு நிதி பிறர்க்கு ஆர்த்தும் மாசாத்துவான் என்பான்;
இரு நிதிக் கிழவன் மகன் ஈர்-எட்டு ஆண்டு அகவையான்;
அவனும்-தான்,
- 35 மண் தேய்த்த புகழினான்; மதி முக மடவார் தம்
பண் தேய்த்த மொழியினார் ஆயத்துப் பாராட்டி,
'கண்டு ஏத்தும் செவ்வேள்' என்று இசை போக்கி, காதலால்
கொண்டு ஏத்தும் கிழமையான்; கோவலன் என்பான் மன்னோ.

"திருமணச் செய்தியை அறிவித்தல்"

- 40 அவரை,
இரு பெரும் குரவரும், ஒரு பெரு நாளால்,
மண அணி காண மகிழ்ந்தனர்; மகிழ்ந்துழி,
யானை எருத்தத்து, அணி இழையார், மேல் இரீஇ,
மா நகர்க்கு ஈந்தார் மணம்.

"கோவலன் கண்ணகி திருமணம்"

- 45 அவ்வழி,
முரசு இயம்பின; முருடு அதிர்ந்தன;
முரை எழுந்தன பணிலம்; வெண்குடை
அரசு எழுந்ததொர்படி எழுந்தன;
அகலுள் மங்கல அணி எழுந்தது.
மாலை தாழ் சென்னி வயிர மணித் தூண் அகத்து,

50 நீல விதானத்து, நித்திலப் பூம் பந்தர்க் கீழ்,
வான் ஊர் மதியம் சகடு அணைய, வானத்துச்
சாலி ஒரு மீன் தகையானைக் கோவலன்,
மா முது பார்ப்பான் மறை வழி காட்டிட,
தீ வலம் செய்வது காண்பார் கண் நோன்பு என்னை!

"மங்கல வாழ்த்தும் மங்கல அமளியில் ஏற்றுதலும்"

விரையினர், மலரினர், விளங்கு மேனியர்,

55 உரையினர், பாட்டினர், ஓசிந்த நோக்கினர்,
சாந்தினர், புகையினர், தயங்கு கோதையர்,
ஏந்துஇள முலையினர், இடித்த கண்ணத்தர்,
விளக்கினர், கலத்தினர், விரிந்த பாலிகை
முளைக் குடம் விரையினர், முகிழ்த்த மூரலர்,

60 போதொடு விரி கூந்தல் பொலன் நறுங் கொடி அன்னார்,
'காதலற் பிரியாமல், கவவுக் கை ளெகிழாமல்,
தீது அறுக!' என ஏத்தி, சில் மலர் கொடு தூவி,
அம் கண் உலகின் அருந்ததி அன்னாளை
மங்கல நல் அமளி ஏற்றினார்- 'தங்கிய
இப்பால் இமயத்து இருத்திய வாள் வேங்கை

65 உப்பாலைப் பொன் கோட்டு உழையதா, எப்பாலும்
செரு மிகு சினவேல் செம்பியன்
ஒரு தனி ஆழி உருட்டுவோன் எனவே.

மணிமேகலை

சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டம் ஆக்கிய காதை

முதியாள் திருந்து அடி மும்மையின் வணங்கி
மது மலர்த் தாரோன் வஞ்சினம் கூற
'ஏடு அவிழ் தாரோய்! எம் கோமகள் முன்
நாடாது துணிந்து நா நல்குந்நனை' என
வித்தகர் இயற்றிய விளங்கிய கைவினைச்
சித்திரம் ஒன்று தெய்வம் கூறலும்
உதயகுமரன் உள்ளம் கலங்கி
பொதி அறைப் பட்டோர் போன்று மெய் வருந்தி
"அங்கு அவள் தன் திறம் அயர்ப்பாய்" என்றே
செங்கோல் காட்டிய தெய்வமும் திப்பியம்

பை அரவு அல்குல் பலர் பசி களையக்
கையில் ஏந்திய பாத்திரம் திப்பியம்
"முத்தை முதல்வி அடி பிழைத்தாய்" எனச்
சித்திரம் உரைத்த இது உம் திப்பியம்
இந் நிலை எல்லாம் இளங்கொடி செய்தியின்
பின் அறிவாம்' எனப் பெயர்வோன் தன்னை
அகல் வாய் ஞாலம் ஆர் இருள் உண்ண
பகல் அரசு ஓட்டி பணை எழுந்து ஆர்ப்ப
மாலை நெற்றி வான் பிறைக் கோட்டு
நீல யானை மேலோர் இன்றிக்

காமர் செங் கை நீட்டி வண்டு படு
பூ நாறு கடாஅம் செருக்கி கால் கிளர்ந்து
நிறை அழி தோற்றமொடு தொடர முறைமையின்
நகர நம்பியர் வளையோர் தம்முடன்
மகர வீணையின் கிளை நரம்பு வடித்த
இளி புணர் இன் சீர் எஃகு உளம் கிழிப்பப்
பொறாஅ நெஞ்சில் புகை எரி பொத்தி
பறாஅக் குருகின் உயிர்த்து அவன் போய பின்
உறையுள் குடிகை உள்வரிக் கொண்ட
மறு இல் செய்கை மணிமேகலை தான்

'மாதவி மகள் ஆய் மன்றம் திரிதரின்
காவலன் மகனோ கைவிடல் யான்!'
காய்பசியாட்டி காயசண்டிகை என
ஊர் முழுது அறியும் உருவம் கொண்டே
ஆற்றா மாக்கட்கு ஆற்றும் துணை ஆகி
"ஏற்றலும் இடுதலும் இரப்போர் கடன் அவர்
மேற்சென்று அளித்தல் விழுத்தகைத்து" என்றே
நூற்பொருள் உணர்ந்தோர் நுனித்தனர் ஆம்' என
முதியாள் கோட்டத்து அகவியின் இருந்த
அமுதசுரபியை அங்கையின் வாங்கிப்

பதிஅகம் திரிதரும் பைந் தொடி நங்கை
அதிர் கழல் வேந்தன் அடி பிழைத்தாரை
ஒறுக்கும் தண்டத்து உறு சிறைக்கோட்டம்
விருப்பொடும் புகுந்து வெய்து உயிர்த்துப் புலம்பி
ஆங்குப் பசியுறும் ஆர் உயிர் மாக்களை
வாங்கு கைஅகம் வருந்த நின்று ஊட்டலும்
'ஊட்டிய பாத்திரம் ஒன்று' என வியந்து
கோட்டம் காவலர் 'கோமகன் தனக்கு இப்
பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்
யாப்பு உடைத்தாக இசைத்தும்' என்று ஏகி

நெடியோன் குறள் உரு ஆகி நிமிர்ந்து தன்
அடியில் படியை அடக்கிய அந் நாள்
நீரின் பெய்த மூரி வார் சிலை
மாவலி மருமான் சீர் கெழு திரு மகள்
சீர்த்தி என்னும் திருத் தகு தேவியொடு
போது அவிழ் பூம்பொழில் புகுந்தனன் புக்குக்
கொம்பர்த் தும்பி குழல் இசை காட்டக்
பொங்கர் வண்டு இனம் நல் யாழ்செய்ய
வரிக் குயில் பாட மா மயில் ஆடும்
விரைப் பூம் பந்தர் கண்டு உளம் சிறந்தும்

புணர் துணை நீங்கிய பொய்கை அன்னமொடு
மட மயில் பேடையும் தோகையும் கூடி
இரு சிறைக் விரித்து ஆங்கு எழுந்து உடன் கொட்பன
ஒரு சிறைக் கண்டு ஆங்கு உள் மகிழ்வு எய்தி
'மாமணி வண்ணனும் தம்முனும் பிஞ்ஞையும்
ஆடிய குரவை இஃது ஆம்' என நோக்கியும்
கோங்கு அலர் சேர்ந்த மாங்கனி தன்னைப்

பாங்குற இருந்த பல் பொறி மஞ்ஞையைச்
செம் பொன் தட்டில் தீம் பால் ஏந்திப்
பைங் கிளி ஊட்டும் ஓர் பாவை ஆம்' என்றும்

அணி மலர்ப் பூம்பொழில் அகவயின் இருந்த
பிணவுக் குரங்கு ஏற்றி பெரு மதர் மழைக் கண்
மடவோர்க்கு இயற்றிய மா மணி ஊசல்
கடுவன் ஊக்குவது கண்டு நகை எய்தியும்
பாசிலை செறிந்த பசங் கால் கழையொடு
வால் வீ செறிந்த மராமும் கண்டு
நெடியோன் முன்னொடு நின்றனன் ஆம் என
தொடி சேர் செங் கையின் தொழுது நின்று ஏத்தியும்
ஆடல் கூத்தினோடு அவிநயம் தெரிவோர்
நாடகக் காப்பிய நல் நூல் நுனிப்போர்

பண் யாழ் நரம்பில் பண்ணு முறை நிறுப்போர்
தண்ணுமைக் கருவிக் கண் எறி தெரிவோர்
குழலொடு கண்டம் கொளச் சீர் நிறுப்போர்
பழுதிய பாடல் பலரொடு மகிழ்வோர்
ஆரம் பரிந்த முத்தம் கோப்போர்
ஈரம் புலர்ந்த சாந்தம் திமிர்வோர்
குங்கும வருணம் கொங்கையின் இழைப்போர்
அம் செங்கழுநீர் ஆய் இதழ் பிணைப்போர்
நல் நெடுங் கூந்தல் நறு விரை குடைவோர்
பொன்னின் ஆடியில் பொருந்துபு நிற்போர்

ஆங்கு அவர் தம்மோடு அகல் இரு வானத்து
வேந்தனின் சென்று விளையாட்டு அயர்ந்து
குருந்தும் தளவும் திருந்து மலர்ச் செருந்தியும்
முருகு விரி முல்லையும் கருவிளம் பொங்கரும்
பொருந்துபு நின்று திருந்து நகை செய்து
குறுங் கால் நகுலமும் நெடுஞ் செவி முயலும்
பிறழ்ந்து பாய் மாணும் இறும்பு அகலா வெறியும்
'வம்' எனக் கூஉய் மகிழ் துணையொடு தன்
செம்மலர்ச் செங் கை காட்டுபு நின்று
மன்னவன் தானும் மலர்க் கணை மைந்தனும்

இன் இளவேனிலும் இளங்கால் செல்வனும்
எந்திரக் கிணறும் இடும் கல் குன்றமும்
வந்து வீழ் அருவியும் மலர்ப் பூம் பந்தரும்
பரப்பு நீர்ப் பொய்கையும் கரப்பு நீர்க் கேணியும்

ஒளித்து உறை இடங்களும் பளிக்கறைப் பள்ளியும்
யாங்கணும் திரிந்து தாழ்ந்து விளையாடி
மகத வினைஞரும் மராட்டக் கம்மரும்
அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும்
தண் தமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்
கொண்டு இனிது இயற்றிய கண் கவர் செய்வினைப்

பவளத் திரள் கால் பல் மணிப் போதிகைத்
தவள நித்திலத் தாமம் தாழ்ந்த
கோணச் சந்தி மாண் வினை விதானத்துத்
தமனியம் வேய்ந்த வகை பெறு வனப்பின்
பைஞ் சேறு மெழுகாப் பசும் பொன் மண்டபத்து
இந்திர திருவன் சென்று இனிது ஏறலும்
வாயிலுக்கு இசைத்து மன்னவன் அருளால்
சேய் நிலத்து அன்றியும் செவ்வியின் வணங்கி
எஞ்சா மண் நசை இகல் உளம் துரப்ப
வஞ்சியின் இருந்து வஞ்சி சூடி

முறம் செவி யானையும் தேரும் மாவும்
மறம் கெழு நெடு வாள் வயவரும் மிடைந்த
தலைத் தார்ச் சேனையொடு மலைத்துத் தலைவந்தோர்
சிலைக் கயல் நெடுங் கொடி செரு வேல் தடக் கை
ஆர் புனை தெரியல் இளங்கோன் தன்னால்
காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை
வலி கெழு தடக் கை மாவண்கிள்ளி!
ஒளியொடு வாழி ஊழிதோறு ஊழி!
வாழி எம் கோ மன்னவர் பெருந்தகை!
கேள் இது மன்னோ! கெடுக நின் பகைஞர்

யானைத்தீ நோய்க்கு அயர்ந்து மெய் வாடி இம்
மா நகர்த் திரியும் ஓர் வம்ப மாதர்
அருஞ் சிறைக்கோட்டத்து அகவயின் புகுந்து
பெரும் பெயர் மன்ன! நின் பெயர் வாழ்த்தி
ஐயப் பாத்திரம் ஒன்று கொண்டு ஆங்கு
மொய் கொள் மாக்கள் மொசிக்க ஊண் சுரந்தனள்
ஊழிதோறு ஊழி உலகம் காத்து
வாழி எம் கோ மன்னவ!' என்றலும்
'வருக வருக மடக்கொடி தான்' என்று
அருள் புரி நெஞ்சமொடு அரசன் கூறலின்

வாயிலாளரின் மடக்கொடி தான் சென்று
'ஆய் கழல் வேந்தன் அருள் வாழிய!' எனத்
'தாங்கு அருந் தன்மைத் தவத்தோய் நீ யார்?
யாங்கு ஆகியது இவ் ஏந்திய கடினை?' என்று
அரசன் கூறலும் ஆய் இழை உரைக்கும்
'விரைத் தார் வேந்தே! நீ நீடு வாழி!
விஞ்சை மகள் யான் விழவு அணி மூதூர்
வஞ்சம் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை!
வானம் வாய்க்க! மண் வளம் பெருகுக!
தீது இன்றாக கோமகற்கு! ஈங்கு ஈது

ஐயக் கடினை அம்பல மருங்கு ஓர்
தெய்வம் தந்தது திப்பியம் ஆயது
யானைத்தீ நோய் அரும் பசி கெடுத்தது
ஊன் உடை மாக்கட்கு உயிர் மருந்து இது' என
'யான் செயற்பாலது என் இளங்கொடிக்கு?' என்று
வேந்தன் கூற மெல் இயல் உரைக்கும்
'சிறையோர் கோட்டம் சீத்து அருள் நெஞ்சத்து
அறவோர்க்கு ஆக்குமது வாழியர்!' என
அருஞ் சிறை விட்டு ஆங்கு ஆய் இழை உரைத்த
பெருந் தவர் தம்மால் பெரும் பொருள் எய்த
கறையோர் இல்லாச் சிறையோர் கோட்டம்
அறவோர்க்கு ஆக்கினன் அரசு ஆள் வேந்து என்

சீவகசிந்தாமணி - நாமகள்இலம்பகம்-

- திருத்தக்கதேவர்

- நா வீற்று இருந்த புல மா மகளோடு நன் பொன்
பூ வீற்று இருந்த திருமாமகள் புல்ல நாளும்
பா வீற்று இருந்த கலை பார் அறச் சென்ற கேள்விக்
கோ வீற்று இருந்த குடி நாட்டு அணி கூறல் உற்றேன் 30
- காய் மாண்ட தெங்கின் பழம் வீழக் கழுகின் நெற்றிப்
பூ மாண்ட தீம் தேன் தொடை கீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனி சிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங்கதம் என்று இசையால் திசை போயது உண்டே 31
- இலங்கல் ஆழியினான் களிற்று ஈட்டம் போல்
கலங்கு தெண் திரை மேய்ந்து கண மழை
பொலம் கொள் கொன்றையினான் சடை போல் மின்னி
விலங்கல் சேர்ந்து விண் ஏறி விட்டு ஆர்த்தவே 32
- தேன் நிரைத்து உயர் மொய்வரைச் சென்னியின்
மேல் நிரைத்து விசம்பு உற வெள்ளி வெண்
கோல் நிரைத்தன போல் கொழுந் தாரைகள்
வான் நிரைத்து மணந்து சொரிந்தவே 33
- குழவி வெண் மதிக் கோடு உழக் கீண்டு தேன்
முழவின் நின்று அதிர் மொய் வரைச் சென்னியின்
இழியும் வெள் அருவித் திரள் யாவையும்
குழவின் மாடத் துகில் கொடி போன்றவே 34
- இலங்கு நீள் முடி இந்திரன் மார்பின் மேல்
விலங்கி வீழ்ந்த முத்தாரமும் போன்றவை
நலம் கொள் பொன்னோடு நல் மணி சிந்தலால்
கலன் பெய் பேழை கவிழ்த்தவும் போன்றவே 35
- வள்ளல் கைத்தல மாந்தரின் மால்வரைக்
கொள்ளை கொண்ட கொழு நிதிக் குப்பையை
உள்ளம் இல்லவர்க்கு ஊர் தொறும் உய்த்துராய்
வெள்ளம் நாடு மடுத்து விரைந்ததே 36

மையல் யானையின் மும் மதம் ஆர்ந்து தேன்
ஐய பொன் அசும்பு ஆடி அளைந்து உராய்ச்
செய்ய சந்தனம் தீம் பழம் ஆதியா
நைய வாரி நடந்தது நன்று அரோ 37

வீடு இல் பட்டினம் வெளவிய வேந்து எனக்
காடு கையரிக் கொண்டு கவர்ந்து போய்
மோடு கொள் புனல் மூரி நெடுங் கடல்
நாடு முற்றியதோ என நண்ணிற்றே 38

திரை பொரு கனை கடல் செல்வன் சென்னி மேல்
நுரை எனும் மாலையை நுகரச் சூட்டுவான்
சரை எனும் பெயர் உடைத் தடம் கொள் வெம் முலைக்
குரை புனல் கன்னி கொண்டு இழிந்தது என்பவே 39

பழம் கொள் தெங்கு இலை எனப் பரந்து பாய் புனல்
வழங்க முன் இயற்றிய கதை செய் வாய்த் தலை
தழம் குரல் பம்பையில் சாற்றி நாடு எலாம்
முழங்கு தீம் புனல் அகம் முரிய மொய்த்தவே 40

வெலற்கு அரும் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டு எனத்
தலைத் தலை அவர் கதம் தவிர்ப்பத் தாழ்ந்து போய்க்
குலத் தலை மகளிர் தம் கற்பின் கோட்டகம்
நிலைப் படா நிறைந்தன பிறவும் என்பவே 41

கவ்வையும் கடும் புனல் ஒலியும் காப்பவர்
செவ்வன் நூறு ஆயிரம் சிலைக்கும் பம்பையும்
எவ் எலாத் திசைகளும் ஈண்டிக் காரொடு
பவ்வம் நின்று இயம்புவது ஒத்த என்பவே 42

மாமனும் மருகனும் போலும் அன்பின
காமனும் சாமனும் கலந்த காட்சிய
பூமனும் அரிசிப் புல் ஆர்ந்த மோட்டின
தாம் இனம் அமைந்து தம் தொழிலின் மிக்கவே 43

நெறி மருப்பு எருமையின் ஒருத்தல் நீள் இனம்
செறி மருப்பு ஏற்று இனம் சிலம்பப் பண்ணுறீஇப்
பொறி வரி வராலினம் இரியப் புக்கு உடன்
வெறி கமழ் கழனிபுள் உழுநர் வெள்ளமே 44

சேறு அமை செறுவினுள் செந்நெல் வான் முளை வீறொடு விளைக எனத் தொழுது வித்துவார் நாறு இது பதம் எனப் பறித்து நாள் செய்வார் கூறிய கடைசியர் குழாம் கொண்டு ஏருவார்	45
முலைத் தடம் சேதகம் பொறிப்ப மற்று அவர் குலைத்து உடன் பதித்தலின் குதித்த வாள் கயல் புலத்து இடைக் கவரி கன்று ஊட்டப் போந்த பால் நிலத்து இடைப் பாய்ந்து அவை பிறழும் நீரவே	46
பால் சுவை அறிந்து அவை பழனத் தாமரை மேல் செலப் பாய்தலின் வெரீஇய வண்டு இனம் கோல் தொடி நுளைச்சியர் முத்தம் கோப்பவர் ஏற்றிய மாலைத் தேன் இரியப் பாய்ந்தவே	47
இரிந்த தேன் குவளையின் நெற்றி தைவர முரிந்து போது அவிழ்ந்து கொங்கு உயிர்க்கும் முல்லையின் அரும்பு சேர்ந்து அணி ஞிமிறு ஆர்ப்ப வாய் பதம் விருந்து எதிர் கொணம் எனத் தழுவி வீழ்ந்தவே	48
வள முடி நடுபவர் வரம்பு இல் கம்பலை இள மழை முழக்கு என மஞ்ஞை ஏங்கலின் அளமரு குயிலினம் அழுங்கிப் பூம் பொழில் உளம் மெலி மகளிரின் ஒடுங்கும் என்பவே	49
வளைக் கையால் கடைசியர் மட்டு வாக்கலின் திளைத்தவர் பருகிய தேறல் தேங்குழிக் களிப் உண்டு இள அனம் கன்னி நாரையைத் திளைத்தலின் பெடை மயில் தெருட்டும் செம்மற்றே	50
கண் எனக் குவளையும் கட்டல் ஓம்பினார் வண்ண வாள் முகம் என மரையின் உள் புகார் பண் எழுத்து இயல் படப் பரப்பி இட்டனர் தண் வயல் உழவர் தம் தன்மை இன்னதே	51
நித்திலப் பந்துடன் ஈன்று பாதிரி ஒத்த பூ உடற்றிய நாவின் நாகினால் தத்து நீர் நாரை மேல் எறியத் தண் கடல் பைத்து எழு திரை எனப் பறவை ஆலுமே	52

சொல் அரும் சூல் பகம் பாம்பின் தோற்றம் போல்
மெல்லவே கரு இருந்து ஈன்று மேல் அலார்
செல்வமே போல் தலை நிறுவித் தேர்ந்த நூல்
கல்வி சேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே 53

மீன் கணின் அளவும் வெற்று இடங்கள் இன்மையால்
தேன் கணக் கரும்பு இயல் காடும் செந் நெலின்
வான் புகழ் களிறு மாய் கழனி ஆக்கமும்
ஊன் கணார்க்கு உரைப்ப அரிது ஒல் என் சும்மைத்தே 54

ஆய் பிழி விருத்து வண்டு அயிற்றி உண்டு தேன்
வாய் பொழி குவளைகள் சூடி மள்ளர்கள்
தேய் பிறை இரும்பு தம் வலக்கை சேர்த்தினர்
ஆய் செந் நெல் அகன்ற காடு அரிகுற்றார்களே 55

கிணை நிலைப் பொருநர் தம் செல்லல் கீழ்ப் படப்
பணை நிலையாய் செந்நெல் பகரும் பண்டியும்
கணை நிலைக் கரும்பினில் கவரும் பண்டியும்
மண நிலை மலர் பெய்து மறுகும் பண்டியும் 56

வாளையின் இனம் தலை இரிய வண்டு அலர்
தாள் உடைத் தாமரை கிழிய வண் சுமை
கோள் உடை இளையவர் குழாம் கொண்டு ஏகலில்
பாளை வாய் கமுகு இனம் பழங்கள் சிந்துமே 57

சோர் புயல் முகில் தலை விலங்கித் தூ நிலம்
மார்பு கொண்டு ஆர்ந்து அது நரல வண் களை
ஆர்புறு பலாப் பழம் அழிந்த நீள் களம்
போர்பினான் மலிந்து உடன் பொலிந்த நீரவே 58

ஈடு சால் போர் பழித்து எருமைப் போத்தினால்
மாடு உறத் தெழித்து வை களைந்து கால் உறீஇச்
சேடு உறக் கூப்பிய செந்நெல் குப்பைகள்
கோடு உயர் கொழும் பொனின் குன்றம் ஒத்தவே 59

கரும்பு கண் உடைப்பவர் ஆலை தோறெலாம்
விரும்பி வந்து அடைந்தவர் பருகி விஞ்சிய
திருந்து சாறு அடுவுழிப் பிறந்த தீம் புகை
பரந்து விண் புகுதலின் பருதி சேந்ததே 60

கிணை நிலைப் பொருநர் தம் செல்லல் கீழ்ப் படப்
பணை நிலையாய் செந்நெல் பகரும் பண்டியும்
கணை நிலைக் கரும்பினில் கவரும் பண்டியும்
மண நிலை மலர் பெய்து மறுகும் பண்டியும் 61

மல்லல் அம் தெங்கு இள நீர் பெய் பண்டியும்
மெல் இலைப் பண்டியும் கமுகின் மேதகு
பல் பழுக்காய்க் குலை பெய்த பண்டியும்
ஒல்கு தீம் பண்டம் பெய்து ஒழுகும் பண்டியும் 62

கருங் கடல் வளம் தரக் கரையும் பண்டியும்
நெருங்குபு முதிரையின் நிறைந்த பண்டியும்
பெருங் கலிப் பண்டிகள் பிறவும் செற்றுபு
திருந்தி எத் திசைகளும் செறிந்த என்பவே 63

கிளி வளர் பூ மருது அணிந்து கேடு இலா
வள வயல் வைகலும் இன்னது என்ப தேன்
துளியொடு மதுத் துளி அறாத சோலை சூழ்
ஒளி அமை இருக்கை ஊர் உரைக்க நின்றவே 64

சேவல் அன்னம் தாமரையின் தோடு அவிழ்ந்த செவ்விப் பூக்
காவில் கூடு எடுக்கிய கவ்விக் கொண்டு இருந்தன
தாவில் பொன் விளக்கமாத் தண் குயில் முழுவமாத்
தூவி மஞ்ஞை நன் மணம் புகுத்தும் தும்பிக் கொம்பரோ 65

கூடனார் கண் அம்மலர்க் குவளை அம் குழி இடை
வாடு வள்ளை மேல் எலாம் வாளை ஏறப் பாய்வன
பாடு சால் கயிற்றில் பாய்ந்து பல் கலன் ஒலிப்பப் போந்து
ஆடு கூத்தி ஆடல் போன்ற நாரை காண்ப ஒத்தவே 66

காவி அன்ன கண்ணினார் கயம் தலைக் குடைதலின்
ஆவி அன்ன பூந் துகில் அணிந்த அல்குல் பல் கலை
கோவை அற்று உதிர்ந்தன கொள்ளும் நீர் இன்மையின்
வாவி யாவும் பொன் அணிந்து வானம் பூத்தது ஒத்தவே 67

பாசவல் இடிப்பவர் உலக்கை வாழைப் பல் பழம்
ஆசினி வருக்கை மா தடிந்து தேம் கனி உதிர்த்து
ஊசல் ஆடு பைங் கமுகு தெங்கின் ஒண் பழம் பரீஇ
வாசத் தாழை சண்பகத்தின் வான் மலர்கள் நக்குமே 68

மன்றல் நாறு இலஞ்சி மேய்ந்து மா முலை சுரந்த பால்
நின்ற தாரையால் நிலம் நனைப்ப ஏகி நீள் மனைக்
கன்று அருத்தி மங்கையர் கலம் நிறை பொழிதர
நின்ற மேதியால் பொலிந்த நீர மாட மாலையே

69

வெள்ளிப் போழ் விலங்க வைத்து அனைய வாய் மணித் தலை
கொள் பவளம் கோத்த அனைய கால குன்றிச் செங்கண்
ஓள் அகில் புகை திரண்டது ஓக்கும் மா மணிப் புறாக்
கிள்ளையோடு பால் உணும் கேடு இல் பூவை பாடவே.

70

பெரியபுராணம் திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம்

- சேக்கிழார்

வேதியர் தில்லை மூதூர் வேட்கோவர் குலத்து வந்தார்
மாதொரு பாகம் நோக்கிமன்னு சிற்றம்பலத்தே
ஆதியும் முடிவும் இல்லா அற்புதத்தனிக் கூத்து ஆடும்
நாதனார் கழல்கள் வாழ்த்திவழிபடும் நலத்தின் மிக்கார். 1

பொய் கடிந்து அறத்தின் வாழ்வார்புனற் சடை முடியார்க்கு அன்பர்
மெய் அடியார் கட்டு ஆனபணி செய்யும் விருப்பில் நின்றார்
வையகம் போற்றும் செய்கை மனைஅறம் புரிந்து வாழ்வார்
சைவ மெய்த் திருவின் சார்வேபொருள் எனச் சாரு நீரார். 2

அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை மண்கலம் அமுதுக்கு ஆக்கி
வளரிளம் திங்கள் கண்ணி மன்றுளார் அடியார்க்கு என்றும்
உள மகிழ் சிறப்பின் மல்க ஓடுஅளித்து ஒழுகும் நாளில்
இளமை மீது ஊர இன்பத்துறையினில் எளியர் ஆனார். 3

அவர் தம் கண் மனைவியாரும் அருந்ததிக் கற்பின் மிக்கார்
புலனங்கள் உய்ய ஐயர் பொங்குநஞ்சு உண்ண யாம் செய்
தவ நின்று தடுத்தது என்னத்தகைந்து தான் தரித்தது என்று
சிவன் எந்தை கண்டம் தன்னைத்திரு நீல கண்டம் என்பார். 4

ஆன தம் கேள்வர் அங்கோர் பரத்தைபால் அணைந்து நண்ண
மானமுன் பொறாது வந்தஊடலால் மனையின் வாழ்க்கை
ஏனைய எல்லாஞ் செய்தே உடன்உறைவு இசையார் ஆனார்
தேனலர் கமலப் போதில்திருவினும் உருவம் மிக்கார். 5

மூண்ட அப் புலவி தீர்க்க அன்பனார் முன்பு சென்று
பூண்டயங்கு இளமென் சாயல் பொன்கொடி அனையார் தம்மை
வேண்டுவ இரந்து கூறிமெய்யுற அணையும் போதில்
தீண்டுவீர் ஆயின் எம்மைத் திருநீல கண்டம் என்றார். 6

ஆதியார் நீல கண்டத்து அளவுதாம் கொண்ட ஆர்வம்
பேதியா ஆணை கேட்டபெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி
ஏதிலார் போல நோக்கிஎம்மை என்றதனால் மற்றை
மாதரார் தமையும் என் தன்மனத்தினும் தீண்டேன் என்றார். 7

கற்புறு மனைவியாரும் கணவனார்க்கு ஆன எல்லாம்
பொற்புறு மெய் உறாமல்பொருந்துவ போற்றிச் செய்ய
இல் புறம்பு ஒழியாது அங்கண் இருவரும் வேறு வைகி
அன்புறு புணர்ச்சி இன்மைஅயலறியாமை வாழ்ந்தார். 8

இளமையின் மிக்குளார்கள் இருவரும்அறிய நின்ற
அளவில் சீர் ஆணை போற்றிஆண்டுகள் பலவும் செல்ல
வள மலி இளமை நீங்கிவடிவறு மூப்பு வந்து
தளர்வொடு சாய்ந்தும் அன்புதம்பிரான் திறத்துச் சாயார். 9

இந் நெறி ஒழுகும் நாளில்எரி தளர்ந்தது என்ன நீண்ட
மின்னொளிரி சடையோன் தானுந்தொண்டரை விளக்கங் காண
நன்னெறி இதுவாம் என்றுஞாலத்தார் விரும்பி உய்யும்
அந் நெறி காட்டும் ஆற்றல்அருள் சிவ யோகி ஆகி. 10

வேறுகீள் ஒடு கோவணம் சாத்திக் கேடு இலா
வாள் விடு நீற்று ஒளி மலர்ந்த மேனி மேல்
தோளொடு மாப்பிடைத் துவளும் நூலுடன்
நீளொளி வளர் திரு முண்ட நெற்றியும். 11

நெடுஞ் சடை கரந்திட நெறித்த பம்பையும்
விடுங் கதிர் முறுவல் வெண்ணிலவும் மேம்பட
இடும் பலிப் பாத்திரம் ஏந்து கையராய்
நடந்து வேட்கோவர் தம் மனையில் நண்ணினார். 12

நண்ணிய தவச் சிவ யோக நாதரைக்
கண்ணுற நோக்கிய காதல் அன்பர் தாம்
புண்ணியத் தொண்டராம் என்று போற்றி செய்து
எண்ணிய வகையினால்எதிர் கொண்டு ஏத்தினார். 13

பிறை வளர் சடை முடிப்பிரானைத் தொண்டர் என்று
உறை உளில் அணைந்துபேர் உவகை கூர்ந்திட
முறைமையின் வழி பட மொழிந்த பூசைகள்
நிறை பெரு விருப்பொடுசெய்து நின்ற பின். 14

எம்பிரான் யான் செய்யுப்பணி எது என்றனர்
வம்புலா மலர்ச் சடை வள்ளல் தொண்டனார்
உம்பர் நாயகனும் இவ்வோடுநின்பால் வைத்து
நம்பி நீ தருக நாம்வேண்டும் போது என்று. 15

தன்னை ஒப்பு அரியது தலத்துத் தன் உழைத்
துன்னிய யாவையும் தூய்மை செய்வது
பொன்னினும் மணியினும் போற்ற வேண்டுவது
இன்ன தன்மையது இது வாங்கு நீ என. 16

தொல்லை வேட்கோவர் தம்குலத்துள் தோன்றிய
மல்கு சீர்த் தொண்டனார்வணங்கி வாங்கிக் கொண்டு
ஒல்லையின் மனையில் ஓர்மருங்கு காப்புறும்
எல்லையில் வைத்து வந்துஇறையை எய்தினார். 17

வைத்த பின் மறையவர் ஆகி வந்து அருள்
நித்தனார் நீங்கிட நின்ற தொண்டரும்
உய்த்து உடன் போய் விடை கொண்டு மீண்டனர்
அத்தர் தாம் அம்பலம் அணைய மேவினார். 18

வேறுசால நாள் கழிந்த பின்புதலைவனார் தாம் முன் வைத்த
கோலமார் ஓடு தன்னைக் குறிஇடத்து அகலப் போக்கிச்
சீலமார் கொள்கை என்றும்திருந்து வேட்கோவர் தம்பால்
வாலி தாம் நிலைமை காட்டமுன்பு போல் மனையில் வந்தார். 19

வந்த பின் தொண்டனாரும் எதிர்வழி பாடு செய்து
சிந்தை செய்து அருளிற்று எங்கள்செய்தவம் என்று நிற்ப
முந்தை நாள் உன்பால் வைத்தமெய்யொளி விளங்கும் ஓடு
தந்து நில் என்றான் எல்லாம் தான்வைத்து வாங்க வல்லான். 20

என்றவர் விரைந்து கூறிருந்தவர் ஈந்த ஓடு
சென்று முன் கொணர்வான் புக்கார்கண்டிலர் திகைத்து நோக்கி
நின்றவர் தம்மைக் கேட்டார்தேடியும் காணார் மாயை
ஒன்றும் அங்கு அறிந்திலார் தாம்உரைப்பது ஒன்று இன்றி நின்றார். 21

மறையவன் ஆகி நின்றமலைமகள் கேள்வன் தானும்
உறை உளில் புக்கு நின்றஒரு பெருந் தொண்டர் கேட்ப
இறையில் இங்கு எய்தப் புக்காய்தாழ்த்தது என் என்ன வந்து
கறை மறை மிடற்றினாணைக் கைதொழுது உரைக்கல் உற்றார். 22

இழையணி முந்நூல் மார்பின் எந்தைநீர் தந்து போன
விழை தகும் ஓடு வைத்த வேறுஇடம் தேடிக் காணேன்
பழைய மற்று அதனில் நல்லபாத்திரம் தருவன் கொண்டு இப்
பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டும் பெருமஎன்று இறைஞ்சி நின்றார். 23

சென்னியால் வணங்கி நின்றதொண்டரைச் செயிர்த்து நோக்கி
என்னிது மொழிந்தவா நீ யான்வைத்த மண் ஓடு அன்றிப்
பொன்னினால் அமைத்துத் தந்தாய்ஆயினுங் கொள்ளேன் போற்ற
முன்னை நான் வைத்த ஒடேகொண்டு வா என்றான் முன்னோன். 24

கேடு இலாப் பெரியோய்என்பால் வைத்தது கெடுதலாலே
நாடியும் காணேன் வேறு நல்லதுஓர் ஓடு சால
நீடு செல்வது தான் ஒன்றுதருகின்றேன் எனவும் கொள்ளாது
ஊடி நின்று உரைத்தது என் தன்உணர்வு எலாம் ஒழித்தது என்ன. 25

ஆவதென் உன்பால் வைத்தஅடைக்கலப் பொருளை வெளவிப்
பாவகம் பலவும் செய்து பழிக்குநீ ஒன்றும் நாணாய்
யாவரும் காண உன்னை வளைத்துநான் கொண்டே அன்றிப்
போவதும் செய்யேன் என்றான்புண்ணியப் பொருளாய் நின்றான். 26

வளத்தினால் மிக்க ஓடுவெளவினேன் அல்லேன் ஒல்லை
உளத்தினும் களவிலாமைக்கு என்செய்கேன் உரையும் என்ன
களத்து நஞ்சு ஒளித்து நின்றான்காதல் உன் மகனைப் பற்றிக்
குளத்தினில் மூழ்கிப் போ என்றுஅருளினான் கொடுமை இல்லான். 27

ஐயர் நீர் அருளிச் செய்தவண்ணம் யான் செய்வதற்குப்
பொய்யில் சீர்ப் புதல்வன் இல்லைஎன் செய்கேன் புகலும் என்ன
மையறு சிறப்பின் மிக்கமனையவள் தன்னைப் பற்றி
மொய் அலர் வாவி புக்குமூழ்குவாய் என மொழிந்தார். 28

வேறுகங்கை நதி கரந்த சடைகரந்து அருளி எதிர் நின்ற
வெங் கண் விடையவர்அருள வேட்கோவர் உரைசெய்வார்
எங்களில் ஓர் சபதத்தால் உடன்மூழ்க இசைவு இல்லை
பொங்கு புனல் யான்மூழ்கித்தருகின்றேன் போதும் என. 29

தந்தது முன் தாராதேகொள்ளாமைக்கு உன் மனைவி
அந் தளிர்ச் செங் கைப்பற்றிஅலை புனலில் மூழ்காதே
சிந்தை வலித்து இருக்கின்றாய்தில்லை வாழ் அந்தணர்கள்
வந்து இருந்த பேர் அவையிலமன்னுவன் யான் எனச் சென்றார். 30

நல் ஒழுக்கம் தலை நின்றார்நான் மறையின் துறை போனார்
தில்லை வாழ் அந்தணர்கள்வந்து இருந்த திருந்தவையில்
எல்லை இலான் முன் செல்லஇருந்தொண்டர் அவர் தாமும்
மல்கு பெரும் காதலினால்வழக்கு மேலிட்டு அணைந்தார். 31

அந்தணன் ஆம் எந்தை பிரான்அரு மறையோர் முன் பகர்வான்
இந்த வேட்கோவன்பால் யான்வைத்த பாத்திரத்தைத்
தந்து ஒழியான் கெடுத்தானேல்தன் மனைவி கைப்பற்றி
வந்து மூழ்கியும் தாரான்வலி செய்கின்றான் என்றார். 32

நறை கமழும் சடை முடியும்நாற்றோளும் முக் கண்ணும்
கறை மருவும் திரு மிடரும்கரந்து அருளி எழுந்து அருளும்
மறையவன் இத்திறம் மொழிய மாமறையோர் உரை செய்வார்
நிறையுடைய வேட்கோவர் நீர்மொழியும் புகுந்தது என. 33

நீணிதியாம் இது என்று நின்றஇவர் தரும் ஓடு
பேணி நான் வைத்த இடம்பெயர்ந்து கரந்தது காணேன்
பூண் அணி நூல் மணி மார்பீர்புகுந்த பரிசு இது என்று
சேணிடைபும் தீங்கு அடையாத்தொண்டர் உரைசெய்தார். 34

வேறுதிருவுடை அந்தணாளர் செப்புவார்திகழ்ந்த நீற்றின்
உருவுடை இவர் தாம் வைத்தஓட்டனைக் கெடுத்தீர் ஆனால்
தருமிவர் குளத்தில் மூழ்கித் தருகஎன்று உரைத்தார் ஆகில்
மருவிய மனைவியொடு மூழ்குதல்வழக்கே என்றார். 35

அருந் தவத் தொண்டர் தாமும்அந்தணர் மொழியக் கேட்டுத்
திருந்திய மனைவியாரைத் தீண்டாமைசெப்ப மாட்டார்
பொருந்திய வகையால் மூழ்கித்தருகின்றேன் போதும் என்று
பெருந் தவ முனிவரோடும் பெயர்ந்துதம் மனையைச் சார்ந்தார். 36

மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மறைச்சிவ யோகியார் முன்
சினவிடைப் பாகர் மேவும்திருப்புலச் சுரத்து முன்னர்
நனை மலர்ச் சோலை வாவிநண்ணித் தம் உண்மை காப்பார்
புனை மணி வேணுத் தண்டின்இரு தலை பிடித்துப் பக்கார். 37

தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புகும்அவர் தம்மை நோக்கி
வெண் திரு நீற்று முண்டவேதியர் மாதைத் தீண்டிக்
கொண்டு உடன் மூழ்கீர் என்னக்கூடாமை பாரோர் கேட்கப்
பண்டு தம் செய்கை சொல்லிமூழ்கினார் பழுது இலாதார். 38

வாவியின் மூழ்கி ஏறும்கணவரும் மனைவி யாரும்
மேவிய மூப்பு நீங்கிவிருப்பும் இளமை பெற்றுத்
தேவரும் முனிவர் தாமும்சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப்
பூவின் மா மழையின் மீளமூழ்குவார் போன்று தோன்ற. 39

அந்நிலை அவரைக் காணும்அதிசயம் கண்டார் எல்லாம்
முன்நிலை நின்ற வேத முதல்வரைக் கண்டார் இல்லை
இந்நிலை இருந்த வண்ணம் என்னென மருண்டு நின்றார்
துன்னிய விசம்பின் ஊடு துணையுடன்விடை மேல் கண்டார். 40

கண்டனர் கைகளாரத் தொழுதனர்கலந்த காதல்
அண்டரும் ஏத்தினார்கள் அன்பர்தம்பெருமை நோக்கி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையின்மேல் வருவார் தம்மைத்
தொண்டரும் மனைவியாரும் தொழுதுஉடன் போற்றி நின்றார். 41

மன்றுளே திருக் கூத்து ஆடிஅடியவர் மனைகள் தோறும்
சென்றவர் நிலைமை காட்டும்தேவர்கள் தேவர் தாமும்
வென்ற ஐம் புலனால் மிக்கீர்விருப்புடன் இருக்க நம்பால்
என்றும் இவ் இளமை நீங்காதுஎன்று எழுந்து அருளினாரே. 42

விறலுடைத் தொண்டனாரும் வெண்ணகைச்செவ்வாய் மென் தோள்
அறல் இயல் கூந்தல் ஆளாம்மனைவியும் அருளின் ஆர்ந்த
திறலுடைச் செய்கை செய்துசிவலோகம் அதனை எய்திப்
பெறல் அரும் இளமை பெற்றுப்பேர் இன்பம் உற்றார் அன்றே. 43

அயல் அறியாத வண்ணம்அண்ணலார் ஆணை உய்த்த
மயலில் சீர்த் தொண்டனாரையான் அறிவகையால் வாழ்த்திப்
புயல் வளர் மாடம் நீடும்பூம்புகார் வணிகர் பொய்யில்
செயல் இயற் பகையார் செய்ததிருத் தொண்டு செப்பல் உற்றேன். 44

கம்பராமாயணம் - கங்கைப் படலம்

- கம்பர்

இராமன் சீதை இலக்குவனோடு காட்டில் செல்லல்
வெய்யோன் ஒளி தன்மேனியில் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையாளொடும், போனான்-
"மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ, மழை முகிலோ,
ஐயோ, இவன் வடிவு!" என்பதோர் அழியா அழகு உடையான். 1

சீதையுடன் செல்லும் இராமன் மருத நிலத்தில் திரியும்
அன்னம் முதலியவற்றைக் காணுதல்

அளி அன்னது ஓர் அறல் தன்னிய குழலாள், கடல் அமிழ்தின்
தெளிவு அன்னது ஓர் மொழியாள், நிறை தவம் அன்னது ஓர் செயலாள்,
வெளி அன்னது ஓர் இடையாளொடும் விடை அன்னது ஓர் நடையான்
களி அன்னமும் மட அன்னமும் நடம் ஆடுவ கண்டான். 2

அஞ்ச அம்பையும் ஐயன் தனது அலகு அம்பையும் அளவா,
நஞ்சங்களை வெல் ஆகிய நயனங்களை உடையான்,
துஞ்சும்களி வரி வண்டுகள் குழலின் படி சுழலும்
கஞ்சங்களை மஞ்சன் கழல் நடுகின்றது கண்டான். 3

மா கந்தமும், மகரந்தமும், அளகம்தரும் மதியின்
பாகம் தரும் நுதலாளொடு, பவளந்தரும் இதழான்,
மேகந்தனி வருகின்றது மின்னோடு என, மிளிர்பூன்,
நாகம் நனி வருகின்றது பிடியோடு என, நடவா, 4

தொளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச் சுவை அமுதின்,
கிளைகட்டிய கருவிக்கிளர், இசையின், பசை நறவின்,
விளைகட்டியின், மதுரித்துளழு கிளவிக் கிளி விழிபோல்,
களைகட்டவர் தளைவிட்டெறி குவளைத்தொகை கண்டான். 5

மூவரும் மருத நிலக் காட்சிகளை கண்ட வண்ணம்
கோசல நாட்டைக் கடத்தல்

'அருப்பேந்திய கலசத்துணை, அமுதேந்திய மதமா
மருப்பேந்திய' எனலாம் முலை, மழையேந்திய குழலாள்,
கருப்பு ஏந்திரம் முதலாயின கண்டான், இடர் காணான்,
பொருப்பேந்திய தோளாளொடு விளையாடினள், போனாள். 6

பல் நந்து உகு தரளம் தொகு படர் பந்திகள் படு நீர்
அன்னந்துயில் வதி தண்டலை, அயல்நந்து உளை புளிணம்,
சின்னம் தரும் மலர்சிந்திய செறிநந்தன வனம் நல்
பொன் நந்திய நதி, கண்டு உளம் மகிழ்தந்தனர் போனார்.

7

கால்பாய்வன முதுமேதிகள் கதிர்மேய்வன, கடைவாய்ப்
பால்பாய்வன; நறைபாய்வன மலர்வாய் அளி படரச்
சேல்பாய்வன; கயல்பாய்வன; செங்கால்மட அன்னம்
போல், பாய்புனல் மடவார்படி நெடு நாடு அவை போனார்.

8

மூவரும் கங்கையை அடைதல்

பரிதி பற்றிய பல்கலன் முற்றினர்,
மருத வைப்பின் வளங்கெழு நாடு ஓரீஇ,
சுருதி சுற்று உயர் தோம் இலர் சுற்றறும்
விரிதி ரைப்புனல் கங்கையை மேவினார்.

9

கங்கைக் கரையில் தங்கியிருக்கும் முனிவர்கள் இராமனைக் காண வருதல்

கங்கை என்னும் கடவுள் திருநதி
தங்கி வைகும் தபோதனர் யாவரும்,
'எங்கள் செல்கதி வந்தது' என்று ஏழுறா,
அங்கண் நாயகன் காண, வந்து அண்மினார்.

10

வந்த முனிவர்களை இராமன் தரிசித்து மகிழ்தல்

பெண்ணின் நோக்கும் சுவையில், பிறப்பிறர்க்கு
எண்ணி நோக்கி இயம்ப அரும் இன்பத்தை,
பண்ணின் நோக்கும் பராஅமு தைப்பசங்
கண்ணின் நோக்கினர், உள்ளங் களிக்கின்றார்.

11

முனிவர்கள் இராமனை புகழ்ந்து பாடி ஆடுதல்

எதிர்கொடு எத்தினர்; இன்னிசை பாடினர்;
வெதிர்கொள் கோலினர், ஆடினர்; வீரனைக்
கதிர்கொள் தாமரைக் கண்ணனைக் கண்ணினால்,
மதுர வாரி அமுதென, மாந்துவார்.

12

முனிவர்கள் இராமனைத் தம் இருப்பிடம் அழைத்துச் செல்லுதல்

மனையின் நீங்கிய மக்களை வைகலும்
நினையும் நெஞ்சினர் கண்டிலர் நேடுவார்,
அணையர் வந்துற, ஆண்டு எதிர்ந்தார்கள்போல்,
இனிய மாதவப் பள்ளிகொண்டு எய்தினார்.

13

இராமன் வழி வந்த வருத்தத்தை முனிவர்கள் போக்குதல்
 பொழியும் கண்ணீர் புதுப்புனல் ஆட்டினர்;
 மொழியும் இன்சொலின், மொய்ம்மலர் சூட்டினர்;
 அழிவில் அன்பெனும் ஆரமிழ்து ஊட்டினர்;
 வழியில் வந்த வருத்தத்தை வீட்டினர்.

14

இராமனை நீராடி அமுது உண்ண முனிவர்கள் வேண்டல்
 காயும், கானிற் கிழங்கும், கனிகளும்,
 தூய தேடிக் கொணர்ந்தனர்; 'தோன்றல்! நீ
 ஆய கங்கை அரும்புனல் ஆடினை,
 தீயை ஒம்பினை, செய்யமுது' என்றனர்.

15

இராமனும் சீதையும் கங்கையில் நீராடுதல்
 மங்கையர்க்கு விளக்கன்ன மானையும்,
 செங்கை பற்றினன், தேவரும் துன்பு அற,
 பங்கயத்து அயன், பண்டு, தன் பாதத்தின்
 அம் கையின் தரும் கங்கையின் ஆடினான்.

16

இராமனை கங்கை புகழ்தல்
 கன்னி நீக்க அரும் கங்கையும் கைதொழாப்
 'பன்னி நீக்க அரும் பாதகம், பாருளோர்,
 என்னின் நீக்குவர்; யானும், இன்று என் தந்த
 உன்னின் நீக்கினென்; உய்ந்தனென் யான்' என்றாள்.

17

கங்கையில் மூழ்கும் இராமனின் தோற்றம்
 வெம் கண் நாகக் கரத்தினன், வெண்ணிறக்
 கங்கை வார்சடைக் கற்றையன், கற்புடை
 மங்கை காணநின்றாடுகின்றான், வகிர்த்
 திங்கள் சூடிய செல்வனின் தோன்றினான்.

18

தள்ளும் நீர்ப்பெருங் கங்கைத் தரங்கத்தால்,
 வள்ளி நுண்ணிடை மாமல ராளொடும்,
 வெள்ளி வெண் நிறப் பாற்கடல், மேலைநாள்
 பள்ளி நீங்கிய பான்மையின், தோன்றினான்.

19

சீதை கங்கையில் நீராடுதல்
 வஞ்சி நாண இடைக்கு, மடநடைக்கு
 அஞ்சி அன்னம் ஒதுங்க, அடியன்ன
 கஞ்சம் நீரில் ஒளிப்பக் கயலுகப்
 பஞ்சி மெல்லடிப் பாவையும் ஆடினாள்.

20

சீதை நீராடியதால் கங்கை நறுமணம் பெறுதல்

தேவ தேவன் செறிசடைக் கற்றையுள்
கோவை மாலை எருக்கொடு கொன்றையின்
பூவு நாறலள்; பூங்குழல் கூந்தலின்
நாவி நாள்மலர் கங்கையும் நாறினாள்.

21

கங்கையின் அலைகள் சீதை மீது மோதுதல்

நுரைக் கொழுந்து எழுந்து ஓங்கி நுடங்கலால்
நரைத்த கூந்தலின் நங்கை மந்தாகினி,
உரைத்த சீதை தனிமையை உன்னுவாள்,
திரைக்கை நீட்டிச் செவிலியின் ஆட்டினாள்.

22

சீதையின் கூந்தல் கங்கை வெள்ளத்தில் தோன்றும் காட்சி

மங்கை வார்குழல் கற்றை மழைக்குலம்,
தங்கு நீரிடைத் தாழ்ந்து குழைப்பன,
கங்கை யாற்றுடன் ஓடும் கரியவள்
பொங்கு நீர்ச்சுழி போவன போன்றதே.

23

சீதை புனித கங்கையில் முழுகி எழுதல்

சுழியட்டு ஓங்கிய தூங்குஒலி ஆற்றுத்தன்
விழியில் சேலுகள் வானிற வெள்ளத்து,
முழுகித் தோன்றுகின்றாள், முதற் பாற்கடல்
அழுவத்து அன்று எழுவாள் எனல் ஆயினாள்.

24

இராமன் நீராடியதால் கங்கையின் மகிமை மிகுதல்

செய்ய தாமரைத் தாள்பண்டு தீண்டலால்,
வெய்ய பாதகம் தீர்த்து விளங்குவாள்
ஐயன் மேனி எலாம் அளைந்தாள், இனி,
வையம் மா நரகத்திடை வைகுமோ?

25

இராமன் கடன் முடித்து முனிவரின் நல்விருந்து உண்ணுதல்

துறை நறும்புனல் ஆடிச் சுருதியோர்
உறையுள் எய்தி, உணர்வு உடையோர் உணர்
இறைவன் கைதொழுது, ஏந்துளரி ஒம்பிப்பின்
அறிஞர் காதற்கு அமைவிருந்து ஆயினான்.

26

முனிவர் கொடுத்த விருந்தால் இராமன் மகிழ்தல்

வருந்தித் தான் தர வந்த அமுதையும்,
'அருந்தும் நீர்' என்று அமரரை, ஊட்டினான்,
விருந்து மெல்லடகு உண்டு விளங்கினான்-
திருந்தினார் வயிற் செய்தன தேயுமோ?

27

தேம்பாவணி - நாட்டுப்படலம் - வீரமாமுனிவர் நாட்டுப் படலம்

நீர்வளம்

மேகம்முழங்குதல்

புள் உலாம் விசம்பு இடை தொறும் பொரும் படை பொருவ
வெள் உலாம் மழை வெண் கொடி உருக் கொடு விளங்கித்,
தெள் உலாம் திளை திதைப்ப உண்டு, எழுந்து உயர் பரந்து
வள் உலாம் கரு மத கரி இனம் எனத் தோன்ற. 1

போர் புறம் கொடு பொருந்தலர் உரத்தில் தேய்த்து, ஒளிர் வேல்
சீர் புறம் கொடு, திசை தொறும் இருள் அற மின்னி,
வார் புறம் கொடு வளர் முரசு ஒலி என அதிர்ந்து,
நீர் புறம் கொடு நீல் முகில் முழங்கின மாதோ. 2

மழை பொழிதல்

படை எனச் செருப் பகை தரப் படர்ந்தன அல்லால்,
கடை எனச் செறி கருணையோடு உஞற்றிய வள்ளர்
கொடை என, செழும் குன்றொடு வயின் தொறும் குளிர
மிடை எனச் சொரி வியன் முகில் வரைவு இல பொழிவ. 3

அருவிபுறப்படுதல்

படித்த நூல் அவை பயன்பட விரித்து உரைப்பவர் போல்,
தடித்த நீல் முகில் தவழ் தலை பொலிந்த பொன் மலையே
குடித்த நீர் எலாம் கொப்புளித்து, அமுது என அருவி
இடித்து, அறா ஒலி எழுத் திரை எறிந்து உருண்டு இரிவ. 4

அருவியின்தோற்றம்

புள்ளி மால் வரை பொன் உலகு இடத்து எடுத்து உய்த்தல்
உள்ளி வான் விடும் வடம் எனத் தாரைகள் ஒழுக,
வெள்ளி நீள் தொடர் விசித்து அதைப் பிடித்து என, சூழத்
துள்ளி வீழ் உயர் தூங்கிய அருவியின் தோற்றம். 5

முல்லைநிலத்தில் ஆறு

ஒள் நுரைத்து, எரி உமிழ்ந்து அவிர் இன மணி வரன்றி,
தெள் நுரைத்து எழும் திரைத் திரள், வயின் தொறும் புகுந்து,
வள் நுரைத்து, எதிர் வதிந்(து) எலாம் சாய்த்து, அவை கொடு போய்,
புண் உரைத்து அடக் கொள்ளை செய் பொருந்தலர் போன்றே. 6

மருதநிலத்தில் ஆறு

விரை கிடந்து அசை வீ உமிழ் மதுவினால் பெருகி,
நிரை கிடந்து எழும் சோலையும் கழனியும் நிறைப்ப,
வரை கிடந்து இழி வளம் புனல், எங்கணும் உலவல்,
திரை கிடந்து உயிர் சீர்த்து உறுப்பு உலாவிய போன்றே. 7

நெய்தல் நிலத்தில் ஆறு

அஞ்சு இலா எதிர் அடுக்கிய கல் எலாம் கடந்தே,
எஞ்சு இலா எழில் இமைத்த நீள் மருதமும் நீக்கி,
துஞ்சு இலா நதி, தொடர்ந்து அகல் கருங் கடல் நோக்கல்,
விஞ்சையார் எலாம் வெறுத்து வீடு இவறிய போன்றே. 8

ஆறு கடலிற்கலத்தல்

மலையின் நேர் அறல் மலிய நால் திணை அருந்திய பின்,
அலையின் நேர் உறல், அவனி தன் மகர்க்கு எலாம் ஊட்டி,
முலையின் நேர் உறிஇ விஞ்சு பால் முடுகலில், உடுத்த
கலையின் நேர் உறிஇக் களிப்பொடு சிந்துவ போன்றே. 9

நிலவளம்

மருதநிலத்தில் நீர்பாய்ச்சுதல்

செறி உலாம் புனல் சிறை செய்து, பயன்பட ஒதுக்கி,
வெறி உலாம் மலர் மிடைந்து அகல் வயல் வழி விடுவார்,
பொறி உலாம் வழி போக்கு இலது, இயல்பட அடக்கி,
நெறி உலாவு அற நேர் அவை நிறுத்தினர் போன்றே. 10

உழவர்க்குப் பலன் விளைக்கும் நிலம்

உவர்க்கும் தாழ் கடல் உடுத்து அகல் விரி தலை ஞாலம்,
எவர்க்கும் தாய் என எண் இலாக் கிழிபடக் கீறும்
அவர்க்கும் தான் உணவு அளித்தலே நோய் செய்வார்க்கு உதவும்
தவர்க்கும் தாவ அரும் தருமம் என்று இயற்றுதல் போன்றே. 11

நெல் விதைத்தல்

கூர் விளைத்து அருட் குரு விதி போன்று, ஒன்று கோடி
நீர் விளைத்த நெல் நிரம்ப என வித்தினர் இரட்ட,
ஏர் விளைத்த பல் கடைச்சியர் குரவை ஆடு இயல்பால்,
தேர் விளைத்த ஓர் சிறப்பு எழும் விழா அணி போன்றே. 12

களைபறித்தல்

நோக்க இன்பு உளம் நுகர, ஒள் முளரியோடு ஆம்பல்
நீக்கு அலாது, எலாம் நீர்மலர் களை எனக் கட்டல்,
ஆக்கம் ஆக்கினும், அறன் இழந்து ஆவது கேடு என்று
ஊக்கம் மாண்பினர் ஒருங்கு அவை ஒழிக்குதல் போன்றே. 13

அறுவடை

பூரியார் திருப் போல் தலை பசிய கூழ் நிறுவி,
நீரினார் தலை நேர நேர் வளைவொடு பழுத்த
ஆரம் மாணும் நெல் அறுத்து, அரி கொண்டுபோய் அங்கண்,
“போர் இது ஆம்,” எனக் களித்தனர் போர் பல புனைவார். 14

சூட்டித்தல்

மெய் கலந்த பொய் விலக்கி மெய் கொள்பவர் வினை போல்,
வை கலந்த நெல் பகட்டினால் தெளித்து, வை மறுத்து,
கை கலந்து அடுத்து ஏற்குநர்க்கு அளித்த பின், களித்து,
துய் கலந்த நெல், உண்ணவும் ஈயவும் தொகுப்பார். 15

நாட்டின் பெருமை இரவலர்க்கு ஈதல்

ஈதலோடு இசை இனிய வாழ்வுகள்
ஆதலோடு அறன் அழிவு இல் ஆக்கினர்;
காதலோடு உடல் கடிய நாள் வர
வீதலோடு உறும் வீட்டில் வாழ்வரே. 16

தீதிலாநாடு

மறமொடு ஆகுலம் மலிந்த தீது எலாம்
புறமொடு ஆகையின், பொருவு இலா வளர்
அறமொடு ஆன்ற சூதேய நாடு அமை
திறமொடு ஆண்மையைச் செப்பச் சீரதோ? 17

கனிமரங்கள்

மிடியில் ஆர் நயன் விளைவில் மாற்றுவான்,
முடியில் ஆர் கனிப் பொறை பொறா, முயன்று,
அடியில் ஆர் உயிர் அமைந்த நீர் தொழக்
கடியில் ஆர் மரம் வளைதல் காணுமே. 18

நாட்டில் சில காட்சிகள் ஆட்டமும்வாட்டமும்

ஆலை ஆர் புகை முகில் என்று, ஆர்ப்பு எழ,
சோலை ஆர் மயில் துள்ள, மாங் குயில்
மாலை ஆர் இருள் விரும்பும் மாக்கள் காண்
மேலையார் என, மெலிந்து தேம்பும்ஆல். 19

காடைப்போர்

மல்ல விள் அலர் மலிந்த கான் தொறும்
புல்ல அன்பு அறா, பொருது காரணம்
இல்லது, ஒள்ளைக் குறும்புழ் ஈந்த போர்
அல்லது, இல்லது ஓர் அமர் அந் நாட்டிலே.

20

கடாய்ப்போர்

தீ எழத் தகர் சினந்து தாக்குப,
மீ எழத் துகள் விரைந்து பின் உறல்,
நோய் எழப் பகை நுதலும் ஒன்னலர்,
வாய் எழச் செய்யும் வணக்கம் மானுமே.

21

ஆய்ச்சியர்தயிர்கடைதல்

வேர்ப்பு எழ, கயல் விழியர் கை வளை
ஆர்ப்பு எழக் கடை தயிரில் ஆய நெய்,
கூர்ப்பு எழத் துயர் குறுக, மேல் அறம்
ஏர்ப்பு எழச் செய்வோர் இயல்பு மானுமே.

22

பறவையின் இன்னிசை

கழை இறால் பனை கனிகள் தேங்கு அலர்
உழையில் தாவிய தேறல் உண்ட பின்,
மழையில் தாவிய மதுவின் ஊங்கு இனிது
இழை இறா அழகு இளம் புள் பாடும்ஆல்.

23

பால்வளம்

உண்டு அகன்ற கன்று உள்ளி மேதிகள்,
மண்ட அன்பு உறீஇ வழிந்த பால் திரள்,
கொண்ட அன்னமே குடித்தல் ஆவது
கண்டது அங்கு உள களவு இது ஆம் அரோ.

24

மயிலின் ஆட்டம்

குயில் இனத்தொடு கொம்பில் ஆர் கிளி
பயில் இனத்தொடு ழிமிறும் பாடவே,
துயில் இனத்தொடு விரித்த தோகை கொள்
மயில் இனத்தொடு மகளிர் ஆடும்ஆல்.

25

இன்னிசை முழக்கம்

கா சிலம்புவ களித்த புள் இனம்;
வீ சிலம்புவ மிடைந்த தும்பிகள்;
பா சிலம்புவ; சிலம்பப் பண்; புகழ்
நா சிலம்புவ சிலம்பும் நாடு எலாம்.

26

பல்வகை ஒலி

முட்டு இரட்டின முரண் தகர். பெடை
பெட்டு இரட்டின குயில். மிளிர்ந்த முத்து
இட்டு இரட்டின கரும்பு; இன்பு ஈன்ற கள்
விட்டு இரட்டின வீ இனங்களே.

27

பல்வகைச்சிறை

நிழலின் கண் சிறைபடுத்தும் நீண் பொழில்.
குழலில் பூச் சிறைபடுத்தும் கோதையார்.
கழலில் கால் சிறைபடுத்தும் காந்தர். நீர்
விழலின் தான் சிறைபடுத்தும் வேலியே.

28

துன்அல்லில் சிறைபடுத்தத் தோம் இலால்,
அன்ன பல் சிறை அல்லது இல்லை ஆல்,
பொன்ன நல் சிறை அன்னப் புள் உறை,
மன்னவர்க்கு இறை வழங்கும் நாட்டிலே.

29

பல்வகை வண்டிகள்

வாய்ந்த செந் நெலை மறுகும் பண்டியும்,
ஆய்ந்த மெல் இலை அமையும் பண்டியும்,
பாய்ந்த பூக ஓண் பழம் பெய் பண்டியும்,
வேய்ந்த தீம் கனி விம்மும் பண்டியும்.

30

பன்னும் தேங்கு இளநீர் பெய் பண்டியும்,
துன்னும் தீம் கழை சுமக்கும் பண்டியும்,
மின்னும் தேன் செறி வீ பெய் பண்டியும்,
மன்னும் தேச பல் மணி கொள் பண்டியும்,

31

துளித்த தேறலைத் துவலை சோலை சூழ்
களித்த நாடு எலாம் கசடு இல் வாழ்வு உற,
களித்த மள்ளர்கள் தூண்டும் ஏற்று இனம்
திளைத்த பண்டிகள் நெருங்கித் தேயும் ஆல்.

32

கனிவளம்

பாய்ந்த தேங்கு அதின் பழங்கள் வீழ்தலால்,
வாய்ந்த வாழை மா வருக்கை ஆசினி
சாய்ந்த தீம் கனி சரிந்த தேன் புனல்
தோய்ந்த வாய் எலாம் இனிமை தோய்ந்தன

33

செல்வம் பயன்படுமுறை

வளைந்து அளித்தரும் கடலின் வாழ் வளை
உளைந்து அளித்த முத்து, ஒருங்கு மற்று எலாம்
திளைந்து அளித்தலின், திரு என்று ஆண்டகை
விளைந்து அளித்தவை விருந்து என்று ஆம் அரோ. 34

பொறையினோடு இகல் பொதிர்ந்த பொன் மணி;
உறையினோடு இகல் உவந்து இடும் கொடை;
மறையினோடு இகல் முனிவர் மாண்பு; வான்
முறையினோடு இகல் முயன்ற நாடு எலாம். 35

குளம், சோலை, வயல் மருதநிலம்

காம் அலர் பெடை தழீஇ, அன்னம் கண்படும்
தேம் மலர்த் தடம் தழீஇ, சினைகள் நீடிய
பூமலர்ப் பொழில் தழீஇ, பொலிந்த பொற்பு எழும்
தூமலர் வயல் தழீஇத் துளங்கு நாடு அதே. 36

சோலைகள்

ஓலைகள் கிடந்த நீள் கமுகொடும் பனை,
பாலைகள், மா, மகிள், பலவு, சுள்ளிகள்,
கோலைகள், சந்தனம், குங்குமம் பல
சோலைகள் கிடந்தன, தொகுக்கும் வண்ணமோ 37

தேன் வளர் அலங்கலைச் சிறை செய் கூந்தலோ?
கான் வளர் சண்பகம் மலர்ந்த காவுகள்;
வான் வளர் துளி நலம் வழங்கும் கொண்டலோ?
தேன் வளர் ஒலி கொடு தேன் பெய் சோலையே 38

தோடு அணி கவினொடு தூங்கும் குண்டலம்
நீடு அணி மதி முகம் நிழல் செய் மாதரோ?
கோடு அணி எழுது அரும் கோலப் போதொடு
சேடு அணி கனி நலம் திளைத்த சோலையே 39

நீல் நிரைத்து எழுதிய படத்தின் நேர், உடு
மேல் நிரைத்து எழுதிய விகம்பின் தோற்றமோ,
கால் நிரைத்து எழும் தளிர்க் காழகத்து உயர்,
தேன் நிரைத்து அவிழ் மலர் திளைத்த சோலையே. 40

சோலை-சித்திர கூடம்

அப் புறத்து அமுது உணும் சிறைப் பொற்பு ஆர்ந்த புள்,
இப் புறத்து அலர்கள் கொய் இளைஞர் வாள் முகம்,
முப் புறத்து எழுதிய முகைகள் காட்டிய
துப்பு உறச் சித்திரக் கூடம் சோலையே. 41

சோலை-மணப்பந்தர்

கயில் துணை கலன் எனக் கம்பில் தூங்கு அலர்,
குயில் துணை குயிலவும், குழல் வண்டு ஊதவும்,
மயில் துணை உலவி வந்து இரட்ட, மற்று எலாம்
பயில் துணை களி மணப் பந்தர் சோலையே.

42

சோலை-துறவிடம்

முதிர் செய்யும் கனி மலர் மொய்த்துத் தூங்கலோடு,
உதிர் செய்யும் பழந் துணர் ஒளிசெய் குப்பையால்,
கதிர் செய்யும் முடி கலன் கழிந்து மன்னவர்
பொதிர் செய்யும் துறவு இடம் போலும் சோலையே.

43

சோலை-சிலம்பக்கூடம்

வால் நிறத் தகர் இனம், கலையின் மான் இனம்,
தூநிறத்து உயரிய தூரியத்து இனம்,
நீல் நிறப் பகட்டு இனம் நெடிது உழற்றலின்,
கோன் நிறச் சிலம்ப நல் கூடம் சோலையே.

44

சோலை-பள்ளிக்கூடம்

கறாகறா என ஓர் பால் காடைப் புள் இனம்,
ஞறாஞறா என ஓர் பால் நயந்த தோகைகள்,
புறா குறாவுதலொடு புள் பல் ஒதையால்
அறாது, உறா உணர்வு உகும் அரங்கம் சோலையே.

நான்காம் பருவம்

நான்காம் பருவம்
செய்யுள் திரட்டு
எட்டுத்தொகை

நற்றிணை

9

அழிவிலர் முயலும் ஆர்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வம் கண் கண்டாஅங்கு,
அலமரல் வருத்தம் தீர, யாழ நின்
நல மென் பணைத்தோள் எய்தினம் ஆகலின்,
பொரிப் பூம் புன்கின் எழில் தகை ஒண் முறி 5
சுணங்கு அணி வன முலை அணங்கு கொளத் திமிரி,
நிழல் காண்தோறும் நெடிய வைகி,
மணல் காண்தோறும் வண்டல் தைஇ,
வருந்தாது ஏகுமதி வால் எயிற்றோயே,
மா நனை கொழுதி மகிழ் குயில் ஆலும்.

14

- தொல் கவின் தொலைய, தோள் நலம்சாஅய,
நல்கார் நீத்தனர்ஆயினும், நல்குவர்;
நட்டனர், வாழி!-தோழி!-குட்டுவன்
அகப்பா அழிய நூறி, செம்பியன்
5 பகல் தீ வேட்ட ஞாட்பினும் மிகப் பெரிது
அலர் எழச் சென்றனர் ஆயினும்-மலர் கவிழ்ந்து
மா மடல் அவிழ்ந்த காந்தள்அம் சாரல்,
இனம் சால் வயக் களிறு பாந்தட் பட்டென,
துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சு பிடிப் பூசல்
10 நெடு வரை விடரகத்து இயம்பும்
கடு மான் புல்லிய காடு இறந்தோரே.
பருவரல் நெஞ்சமொடு பல் படர் அகல
வருவர், வாழி தோழி, மூவன்

பருவரல் நெஞ்சமொடு பல் படர் அகல
 வருவர், வாழி தோழி, மூவன்
 முழு வலி முள் எயிறு அழுத்திய கதவின்
 கானல் அம் தொண்டிப் பொருநன், வென் வேல்
 தெறல் அருந்தானைப் பொறையன் பாசறை
 நெஞ்சம் நடுக்குறுஉம் துஞ்சா மறவர்
 திரை தபு கடலின் இனிது கண்படுப்ப
 கடாஅம் கழிஇய கதன் அடங்கு யானைத்
 தடாஅ நிலை ஒரு கோட்டன்ன
 ஒன்று இலங்கு அருவிய குன்று இறந்தோரே.

5

10

குறுந்தொகை

16. பாலை

உள்ளார்கொல்லோ-தோழி! கள்வர்
பொன் புனை பகழி செப்பம் கொண்மார்,
உகிர் நுதி புரட்டும் ஓசை போல,
செங் காற் பல்லி தன் துணை பயிரும்
அம் காற் கள்ளிஅம் காடு இறந்தோரே?

17. குறிஞ்சி

மா என மடலும் ஊர்ப; பூ எனக்
குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் சூடுப;
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப;
பிறிதும் ஆகுப-காமம் காழ்க்கொளினே.

19. மருதம்

எவ்வி இழந்த வறுமையர் பாணர்
பூ இல் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று
இனைமதி வாழியர்-நெஞ்சே!-மனை மரத்து
எல்லறும் மொளவல் நாளும்
பல் இருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே?

20. பாலை

அருளும் அன்பும் நீக்கி, துணை துறந்து,
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்,
உரவோர் உரவோர் ஆக!
மடவம் ஆக, மடந்தை, நாமே!

25. குறிஞ்சி

யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்;
தான் அது பொய்ப்பின், யான் எவன் செய்கோ?
தினை தாள் அன்ன சிறு பசங் கால
ஒழுக நீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டு, தான் மணந்த ஞான்றே.

29. குறிஞ்சி

நல் உரை இகந்து, புல் உரை தாஅய்,
பெயல் நீர்க்கு ஏற்ற பசங்கலம் போல
உள்ளம் தாங்கா வெள்ளம் நீந்தி,
அரிது அவாவற்றனை-நெஞ்சே!-நன்றும்
பெரிதால் அம்ம நின் பூசல், உயர் கோட்டு
மகவுடை மந்தி போல
அகன் உறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே.

38. குறிஞ்சி

கான மஞ்ஞை அறை ஈன் முட்டை
வெயில் ஆடு முசுவின் குருளை உருட்டும்
குன்ற நாடன் கேண்மை என்றும்
நன்றுமன் வாழி-தோழி!-உண்கண்
நீரொடு ஓராங்குத் தணப்ப,
உள்ளாது ஆற்றல் வல்லுவோர்க்கே.

341. நெய்தல்

பல் வீ படரிய பசு நனை குரவம்
பொரிப் பூம் புன்கொடு பொழில் அணிக் கொளாஅச்
சினை இனிது ஆகிய காலையும், காதலர்
பேணார் ஆயினும், "பெரியோர் நெஞ்சத்துக்
கண்ணிய ஆண்மை கடவது அன்று" என,
வலியா நெஞ்சம் வலிப்ப,
வாழ்வேன்-தோழி!-என் வன்கணானே.

கலித்தொகை

38.தோழி கூற்று

- இமைய வில் வாங்கிய ஈர்த் சடை அந்தணன்
உமை அமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக,
ஐ இரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப் பொலி தடக் கையின் கீழ் புகுத்து, அம் மலை
- 5 எடுக்கல்செல்லாது உழப்பவன் போல
உறு புலி உரு ஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவு கொண்டு, அதன் முதல் குத்திய மத யானை
நீடு இரு விடர் அகம் சிலம்பக் கூய், தன்
கோடு புய்க்கல்லாது, உழக்கும் நாட! கேள்:
- 10 ஆர் இடை என்னாய் நீ அரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்,
நீர் அற்ற புலமே போல் புல்லென்றாள், வைகறை,
கார் பெற்ற புலமே போல், கவின் பெறும்; அக் கவின்
தீராமல் காப்பது ஓர் திறன் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்
இருள் இடை என்னாய் நீ இரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்,
- 15 பொருளில்லான் இளமை போல் புல்லென்றாள், வைகறை,
அருள் வல்லான் ஆக்கம் போல் அணி பெறும்; அவ் அணி
தெருளாமல் காப்பது ஓர் திறன் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்
மறம் திருந்தார் என்னாய் நீ மலையிடை வந்தக்கால்,
அறம் சாரான் மூப்பே போல் அழிதக்காள், வைகறை,
- 20 திறம் சேர்ந்தான் ஆக்கம் போல் திருத்தகும்; அத் திருப்
புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பது ஓர் பொருள் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்
என ஆங்கு,
நின் உறு விழுமம் கூறக் கேட்டு,
வருமே, தோழி! நல் மலை நாடன்
- 25 வேங்கை விரிவு இடம் நோக்கி,
வீங்கு இறைப் பணைத் தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே

51 தலைவி கூற்று

சுடர்த்தொடஇ! கேளாய்! தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற் சிற்றில் காலின் சிதையா, அடைச்சிய
கோதை பரிந்து, வரி பந்து கொண்டு ஓடி,
நோ தக்க செய்யும் சிறு, பட்டி, மேல் ஓர் நாள்,

- 5 அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, 'இல்லிரே!
 உண்ணு நீர் வேட்டேன்' என வந்தாற்கு, அன்னை,
 'அடர் பொற் சிரகத்தால் வாக்கி, சுடரிழாய்!
 உண்ணு நீர் ஊட்டி வா' என்றாள்: என, யானும்
 தன்னை அறியாது சென்றேன்; மற்று என்னை
- 10 வளை முன்கை பற்றி நலிய, தெருமந்திட்டு,
 'அன்னாய்! இவனொருவன் செய்தது காண்' என்றேனா,
 அன்னை அலறிப் படர்தர, தன்னை யான்,
 'உண்ணு நீர் விக்கினான்' என்றேனா, அன்னையும்
 தன்னைப் புறம்பு அழித்து நீவ, மற்று என்னைக்
- 15 கடைக்கண்ணால் கொல்வான் போல் நோக்கி, நகைக் கூட்டம்
 செய்தான், அக் கள்வன் மகன்

அகநானூறு

14

- "அரக்கத்து அன்ன செந் நிலப் பெரு வழி,
காயாஞ் செம்மல் தாயும், பல உடன்
ஈயல் மூதாய் வரிப்ப, பவளமொடு
மணி மிடைந்தன்ன குன்றம் கவைஇய
5 அம் காட்டு ஆர் இடை, மடப் பிணை தழீஇ,
திரி மருப்பு இரலை புல் அருந்து உகள,
முல்லை வியன் புலம் பரப்பி, கோவலர்
குறும் பொறை மருங்கின் நறும் பூ அயர்,
பதவு மேயல் அருந்து மதவு நடை நல் ஆன்
10 வீங்கு மாண் செருத்தல், தீம் பால் பிலிற்ற,
கன்று பயிர் குரல், மன்று நிறை புகுதரும்
மாலையும் உள்ளார் ஆயின், காலை
யாங்கு ஆகுவம்கொல்? பாண!" என்ற
மனையோள் சொல் எதிர் சொல்லல்செல்லேன்,
15 செவ்வழி நல் யாழ் இசையினென், பையென,
கடவுள் வாழ்த்தி, பையுள் மெய்ந் நிறுத்து,
அவர் திறம் செல்வேன் கண்டனென், யானே
விடு விசைக் குதிரை விலங்கு பரி முடுக,
கல் பொருது இரங்கும் பல் ஆர் நேமிக்
20 கார் மழை முழக்கு இசை கடுக்கும்,
முனை நல் ஊரன், புனை நெடுந் தேரே.

33.

- வினை நன்றாதல் வெறுப்பக் காட்டி,
"மனை மாண் கற்பின் வாணுதல் ஒழிய,
கவை முறி இழந்த செந் நிலை யாஅத்து
ஒன்று ஒங்கு உயர் சினை இருந்த, வன் பறை,
5 வீளைப் பருந்தின் கோள் வல் சேவல்
வளை வாய்ப் பேடை வரு திறம் பயிரும்
இளி தேர் தீம் குரல் இசைக்கும் அத்தம்
செலவு அருங்குரைய என்னாது, சென்று, அவள்
மலர் பாடு ஆன்ற, மை எழில், மழைக் கண்

- 10 தெளியா நோக்கம் உள்ளினை, உளி வாய்
வெம் பரல் அதர குன்று பல நீந்தி,
யாமே எமியம் ஆக, நீயே
ஒழியச் சூழ்ந்தனை ஆயின் முனாஅது
வெல் போர் வானவன் கொல்லி மீமிசை,
- 15 நுணங்கு அமை புரையும் வணங்கு இறைப் பணைத் தோள்,
வரி அணி அல்குல், வால் எயிற்றோள்வயின்
பிரியாய் ஆயின் நன்றுமன் தில்ல.
அன்று நம் அறியாய் ஆயினும், இன்று நம்
செய்வினை ஆற்றுற விலங்கின்,
- 20 எய்துவை அல்லையோ, பிறர் நகு பொருளே?

55

- காய்ந்து செலற் கனலி கல் பகத் தெறுதலின்,
ஈந்து குருகு உருகும் என்றுழ் நீள் இடை,
உளி முக வெம் பரல் அடி வருத்துறாலின்,
விளி முறை அறியா வேய் கரி கானம்,
- 5 வயக் களிற்று அன்ன காளையொடு என் மகள்
கழிந்ததற்கு அழிந்தன்றோஇலெனே! ஒழிந்து யாம்
ஊது உலைக் குருகின் உள் உயிர்த்து, அசைஇ,
வேவது போலும் வெய்ய நெஞ்சமொடு
கண்படை பெறேன், கனவ ஒண் படைக்
- 10 கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருது புண் நாணிய சேரலாதன்
அழி கள மருங்கின் வாள் வடக்கிருந்தென,
இன்னா இன் உரை கேட்ட சான்றோர்
அரும் பெறல் உலகத்து அவனொடு செலீஇயர்,
- 15 பெரும்பிறிது ஆகியாங்கு பிரிந்து இவண்
காதல் வேண்டி, ஏற் துறந்து
போதல்செல்லா என் உயிரொடு புலந்தே.
- முனை ஆத் தந்து, முரம்பின் வீழ்த்த
வில் ஏர் வாழ்க்கை விழுத் தொடை மறவர்
வல் ஆண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்,
நடுகல் பீலி சூட்டி, துடிப்படுத்து,
தோப்பிக் கள்ளொடு துறஉப் பலி கொடுக்கும்

- 10 போக்கு அருங் கவலைய புலவு நாறு அருஞ் சுரம்
 துணிந்து, பிறள் ஆயினள் ஆயினும், அணிந்து அணிந்து,
 ஆர்வ நெஞ்சமொடு ஆய் நலன் அளைஇ, தன்
 மார்பு துணையாகத் துயிற்றுகதில்ல
 துஞ்சா முழவின் கோவற் கோமான்
- 15 நெடுந் தேர்க் காரி கொடுங்கால் முன்துறை,
 பெண்ணை அம் பேரியாற்று நுண் அறல் கடுக்கும்
 நெறி இருங் கதுப்பின் என் பேதைக்கு,
 அறியாத் தேளத்து ஆற்றிய துணையே!

புறநானூறு

37

நஞ்சுடை வால் எயிற்று, ஐந் தலை சுமந்த,
வேக வெந் திறல், நாகம் புக்கென,
விசம்பு தீப் பிறப்பத் திருகி, பசங் கொடிப்
பெரு மலை விடரகத்து உரும் எறிந்தாங்கு,

5

புள் உறு புன்கண் தீர்த்த, வெள் வேல்,
சினம் கெழு தானை, செம்பியன் மருக!
கராலும் கலித்த குண்டு கண் அகழி,
இடம் கருங் குட்டத்து உடன் தொக்கு ஓடி,
யாமம் கொள்பவர் சுடர் நிழல் கதூஉம்

10

கடு முரண் முதலைய நெடு நீர் இலஞ்சி,
செம்பு உறழ் புரிசை, செம்மல் மூதூர்,
வம்பு அணி யானை வேந்து அகத்து உண்மையின்,
'நல்ல' என்னாது, சிதைத்தல்
வல்லையால், நெடுந்தகை! செருவத்தானே.

86

சிற்பி னற்றாண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுள் னோவென வினவுதி யென்மகன்
யாண்டுள னாயினு மறியே னோரும்
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
வீன்ற வயிறோ விதுவே
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே.

112

அற்றைத் திங்கள் அவ் வெண் நிலவின்,
எந்தையும் உடையேம்; எம் குன்றும் பிறர் கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ் வெண் நிலவின்,
வென்று எறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே!

பரிபாடல்

5. செவ்வேள்

- பாய் இரும் பனிக் கடல் பார் துகள் படப் புக்கு,
சேய் உயர் பிணிமுகம் ஊர்ந்து, அமர் உழக்கி,
தீ அழல் துவைப்பத் திரிய விட்டெறிந்து,
நோயுடை நடங்கு சூர் மா முதல் தடிந்து.
- 5 வென்றியின் மக்களுள் ஒருமையொடு பெயரிய
கொன்று உணல் அஞ்சாக் கொடு வினைக் கொல் தகை
மாய அவுணர் மருங்கு அறத் தபுத்த வேல்,
நாவல்அம் தண் பொழில் வட பொழில் ஆயிடை,
குருகொடு பெயர் பெற்ற மால் வரை உடைத்து,
- 10 மலை ஆற்றுப் படுத்த மூ இரு கயந்தலை!
"மூ இரு கயந்தலை, முந் நான்கு முழவுத் தோள்,
ஞாயிற்று ஏர் நிறத் தகை! நளினத்துப் பிறவியை!
காஅய் கடவுட் சேய்! செவ்வேள்!
சால்வ! தலைவ!" எனப் பேள் விழவினுள்,
- 15 வேலன் ஏத்தும் வெறியும் உளவே;
அவை வாயும் அல்ல, பொய்யும் அல்ல,
நீயே வரம்பிற்று இவ் உலகம் ஆதலின்;
சிறப்போய் சிறப்பு இன்றிப் பெயர்குவை;
சிறப்பினுள் உயர்வு ஆகலும்,
- 20 பிறப்பினுள் இழிவு ஆகலும்,
ஏனோர் நின் வலத்தினதே;
ஆதி அந்தணன் அறிந்து பரி கொளுவ,
வேத மா பூண் வையத் தேர் ஊர்ந்து,
நாகம் நாணா, மலை வில்லாக,
- 25 மூவகை ஆர் எயில் ஓர் அழல் அம்பின் முளிய,
மாதிரம் அழல, எய்து அமரர் வேள்விப்
பாகம் உண்ட பைங் கட் பார்ப்பான்
உமையொடு புணர்ந்த காம வதுவையுள்,
அமையாப் புணர்ச்சி அமைய, நெற்றி

- 30 இமையா நாட்டத்து ஒரு வரம் கொண்டு,
 "விலங்கு" என, வீண்ணோர் வேள்வி முதல்வன்
 விரி கதிர் மணிப் பூணவற்குத் தான் ஈத்தது
 அரிது என மாற்றான், வாய்மையன் ஆதலின்,
 எரி கண்ணு ஆனாக் குடாரி கொண்டு அவன் உருவு
- 35 திரித்திட்டோன், இவ் உலகு ஏழும் மருள்;
 கருப் பெற்றுக் கொண்டோர், கழிந்த சேய் யாக்கை
 நொசிப்பின், ஏழ் உறு முனிவர், நனி உணர்ந்து,
 வசித்ததைக் கண்டம் ஆக மாதவர்,
 "மனைவியர், நிறைவயின், வசி தடி சமைப்பின்,
 40 சாலார்; தானே தரிக்க" என, அவர் அவி
 உடன் பெய்தோரே, அழல் வேட்டு; அவ் அவித்
 தடவு நிமிர் முத் தீப் பேணிய மன் எச்சில்,
 வடவயின், விளங்கு ஆல், உறை எழு மகளிருள்
 கடவுள் ஒரு மீன் சாலினி ஒழிய,
- 45 அறுவர் மற்றையோரும் அந் நிலை அயின்றனர்;
 மறு அறு கற்பின் மாதவர் மனைவியர்
 நிறைவயின் வழாஅது நிற் சூலினரே;
 நிவந்து ஒங்கு இமயத்து நீலப் பைஞ் சுனைப்
 பயந்தோர் என்ப, பதுமத்து பாயல்;
- 50 பெரும் பெயர் முருக! நிற் பயந்த ஞானரே,
 அரிது அமர் சிறப்பின் அமர்செல்வன்,
 எரி உமிழ் வச்சிரம் கொண்டு, இகந்து வந்து, எறிந்தென,
 அறு வேறு துணியும் அறுவர் ஆகி,
 ஒருவனை; வாழி, ஒங்கு விறல் சேளம்!
- 55 ஆரா உடம்பின் நீ அமர்ந்து விளையாடிய
 போரால் வறுங் கைக்குப் புரந்தரன் உடைய,
 அல்லல் இல் அனலன் தன் மெய்யின் பிரித்து,
 செல்வ வாரணம் கொடுத்தோன்; வானத்து
 வளம் கெழு செல்வன் தன் மெய்யின் பிரித்து,
- 60 திகழ் பொறிப் பீலி அணி மயில் கொடுத்தோன்;
 திருந்து கோல் ஞமன் தன் மெய்யின் பிரிவித்து,
 இருங் கண் வெள் யாட்டு எழின் மறி கொடுத்தோன்;
 ஆஅங்கு அவரும் பிறரும் அமர்ந்து படை அளித்த
 மறியும், மஞ்ஞையும், வாரணச் சேவலும்,
- 65 பொறி வரிச் சாபமும், மரனும், வாளும்,
 செறி இலை ஈட்டியும், குடாரியும், கணிச்சியும்,
 தெறு கதிர்க் கனலியும், மாலையும், மணியும்,
 வேறு வேறு உருவின் இவ் ஆறு இரு கைக் கொண்டு,
 மறு இல் துறக்கத்து அமர்செல்வன்தன்

- 70 பொறி வரிக் கொட்டையொடு புகழ் வரம்பு இகந்தோய்.
நின் குணம் எதிர்கொண்டோர் அறம் கொண்டோர் அல்லதை,
மன் குணம் உடையோர் மாதவர் வணங்கியோர் அல்லதை
செறு தீ நெஞ்சத்துச் சினம் நீடினோரும்,
சேரா அறத்துச் சீர் இலோரும்,
- 75 அழி தவப் படிவத்து அயரியோரும்,
மறு பிறப்பு இல் எனும் மடவோரும், சேரார்
நின் நிழல்; அன்னோர் அல்லது இன்னோர்
சேர்வார் ஆதலின், யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல; நன்பால்
- 80 அருளும், அன்பும், அறனும், மூன்றும்
உருள் இணர்க் கடம்பின் ஒலி தாரோயே!

பத்துப்பாட்டு

நெடுநல்வாடை
கோவலர் வாடையால் துன்புறுதல்

வையகம் பணிப்ப, வலன் ஏர்பு வளைஇ,
பொய்யா வானம் புதுப் பெயல் பொழிந்தென,
ஆர்கலி முனைஇய கொடுங் கோல் கோவலர்
ஏறுடை இன நிரை வேறு புலம் பரப்பி,
புலம் பெயர் புலம்பொடு கலங்கி, கோடல் 5

நீடு இதழ்க் கண்ணி நீர் அலைக் கலாவ,
மெய்க் கொள் பெரும் பனி நலிய, பலருடன்
கைக் கொள் கொள்ளியர் கவுள் புடையூஉ நடுங்க

கூதிர்க் கால நிலை

மா மேயல் மறப்ப, மந்தி கூர,
பறவை படிவன வீழ, கறவை 10
கன்று கோள் ஒழியக் கடிய வீசி,
குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்ப் பானாள்

ஊரினது செழிப்பு

புன் கொடி முகண்டைப் பொறிப் புற வான் பூ,
பொன் போல் பீரமொடு, புதல்புதல் மலர்;
பைங் காற் கொக்கின் மென் பறைத் தொழுதி, 15

இருங் கனி பரந்த ஈர வெண் மணல்,
செவ் வரி நாரையொடு, எவ் வாயும் கவர
கயல் அறல் எதிர, கடும் புனல் சாஅய்ப்
பெயல் உலந்து எழுந்த பொங்கல் வெண் மழை
அகல் இரு விசம்பில் துவலை கற்ப; 20

அம் கண் அகல் வயல் ஆர் பெயல் கலித்த
வண் தோட்டு நெல்லின் வரு கதிர் வணங்க;
முழு முதல் கமுகின் மணி உறழ் எருத்தின்
கொழு மடல் அவிழ்ந்த குழுஉக் கொள் பெருங் குலை,
நுண் நீர் தெவிள வீங்கி, புடை திரண்டு, 25

தெண் நீர்ப் பசங் காய், சேறு கொள முற்ற;
நளி கொள் சிமைய, விரவு மலர், வியன் காக்
குளிர் கொள் சினைய குருஉத் துளி தூங்க

முழுவலி மாக்கள் தெருக்களில் சுற்றித் திரிதல்

மாடம் ஓங்கிய மல்லல் மூதூர்,
ஆறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தெருவில், 30

படலைக் கண்ணி, பரு ஏர் எறுழ்த் திணி தோள்,
முடலை யாக்கை, முழு வலி மாக்கள்
வண்டு மூசு தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து,
துவலைத் தண் துளி பேணார், பகல் இறந்து,
இரு கோட்டு அறுவையர், வேண்டு வயின் திரிதர 35

மாலைக் காலத்தில் பெண்கள் தெய்வத்தை வணங்குதல்

வெள்ளி வள்ளி வீங்கு இறைப் பணைத் தோள்,
மெத்தென் சாயல், முத்து உறழ் முறுவல்,
பூங் குழைக்கு அமர்ந்த ஏந்து எழில் மழைக் கண்,
மடவரல் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செவ்வி அரும்பின், பைங் கால் பித்திகத்து, 40

அவ் இதழ் அவிழ் பதம் கமழ், பொழுது அறிந்து,
இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந் திரிக் கொளீஇ,
நெல்லும் மலரும் தூஉய், கைதொழுது,
மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர

கூதிர்க்காலம் நிலைபெற்றமையால் நேர்ந்த விளைவுகள்

மனை உறை புறவின் செங் கால் சேவல் 45

இன்புறு பெடையொடு மன்று தேர்ந்து உண்ணாது,
இரவும் பகலும் மயங்கி, கையற்று,
மதலைப் பள்ளி மாறுவன இருப்ப;
கடியுடை வியல் நகர்ச் சிறு குறுந் தொழுவர்,
கொள் உறழ் நறுங் கல், பல கூட்டு மறுக; 50

வடவர் தந்த வான் கேழ் வட்டம்
தென் புல மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப;
கூந்தல், மகளிர் கோதை புனையார்,
பல் இருங் கூந்தல் சில் மலர் பெய்ம்மார்,
தண் நறுந் தகர முளரி நெருப்பு அமைத்து, 55

இருங் காழ் அகிலொடு வெள் அயிர் புகைப்ப,
கை வல் கம்மியன் கவின் பெறப் புனைந்த
செங் கேழ் வட்டம் சுருக்கி; கொடுந் தறி,
சிலம்பி வால் நூல் வலந்தன தூங்க;
வான் உற நிவந்த மேல் நிலை மருங்கின், 60

வேனில் பள்ளித் தென்வளி தடருஉம்
நேர் வாய்க் கட்டளை, திரியாது, திண் நிலைப்
போர் வாய் கதவம் தாழொடு துறப்ப;
கல்லென் துவலை தூவலின், யாவரும்
தொகு வாய்க் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார், 65

பகுவாய்த் தடவில் செந் நெருப்பு ஆர;
ஆடல் மகளிர் பாடல் கொளப் புணர்மார்,
தண்மையின் திரிந்த இன் குரல் தீம் தொடை,
கொம்மை வரு முலை வெம்மையில் தடைஇ,
கருங் கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணு முறை நிறுப்ப; 70

காதலர்ப் பிரிந்தோர் புலம்ப; பெயல் கனைந்து,
கூதிர் நின்றன்றால்

அரண்மனை அமைப்பு - மனை வகுத்த முறை

போதே, மாதிரம்
விரி கதிர் பரப்பிய வியல் வாய் மண்டிலம்,
இரு கோல் குறிநிலை வழக்காது, குடக்கு ஏர்பு,
ஒரு திறம் சாரா அரை நாள் அமயத்து, 75

நூல் அறி புலவர் நுண்ணீதின் கயிறு இட்டு,
தேளம் கொண்டு, தெய்வம் நோக்கி,
பெரும் பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப, மனை வகுத்து-

கோபுர வாயில்

ஒருங்கு உடன் வளைஇ ஒங்கு நிலை வரைப்பின்,
பரு இரும்பு பிணித்து, செவ்வர்க்கு உரீஇ, 80

துணை மாண் கதவம் பொருத்தி, இணை மாண்டு,
நாளொடு பெயரிய கோள் அமை விழுமரத்து,
போது அவிழ் குவளைப் புதுப் பிடி கால் அமைத்து
தாழொடு குயின்ற, போர் அமை புணர்ப்பின்,
கை வல் கம்மியன் முடுக்கலின், புரை தீர்ந்து, 85

ஐயவி அப்பிய நெய் அணி நெடு நிலை,
வென்று எழு கொடியொடு வேழம் சென்று புக,
குன்று குயின்றன்ன, ஒங்கு நிலை வாயில்,

முற்றமும் முன்வாயிலும்

திரு நிலை பெற்ற தீது தீர் சிறப்பின்,
தரு மணல் ஞெமிரிய திரு நகர் முற்றத்து, 90

நெடு மயிர் எகினத் தூ நிற ஏற்றை
குறுங்கால் அன்னமோடு உகளும் முன் கடை,

அரண்மனையில் எழும் ஓசைகள்

பணி நிலை முனைஇய பல் உளைப் புரவி
புல் உணாத் தெவிட்டும் புலம்பு விடு குரலொடு,
நிலவுப் பயன் கொள்ளும் நெடு வெண் முற்றத்து, 95

கிம்புரிப் பகு வாய் அம்பணம் நிறைய,
கவிழ்ந்து வீழ் அருவிப் பாடு விறந்து, அயல
ஒலி நெடும் பீலி ஒல்க, மெல் இயல்
கலி மயில் அகவும் வயிர் மருள் இன் இசை,
நளி மலைச் சிலம்பின் சிலம்பும் கோயில் 100

அந்தப்புரத்தின் அமைப்பு

யவனார் இயற்றிய வினை மாண் பாவை
கை ஏந்து ஐ அகல் நிறைய நெய் சொரிந்து,
பருஉத் திரி கொளீஇய குருஉத் தலை நிமிர் எரி,
அறு அறு காலதோறு, அமைவரப் பண்ணி,
பல் வேறு பள்ளிதொறும் பாய் இருள் நீங்க; 105

பீடு கெழு சிறப்பின் பெருந்தகை அல்லது,
ஆடவர் குறுகா அருங் கட வரைப்பின்
வரை கண்டன்ன தோன்றல், வரை சேர்பு
வில் கிடந்தன்ன கொடிய, பல் வயின்,
வெள்ளி அன்ன விளங்கும் சுதை உரீஇ, 110

மணி கண்டன்ன மாத் திரள் திண் காழ்,
செம்பு இயன்றன்ன செய்வு உறு நெடுஞ் சுவர்,
உருவப் பல் பூ ஒரு கொடி வளைஇ,
கருவொடு பெயரிய காண்பு இன் நல் இல்

அரசி படுத்திருக்கும் வட்டக் கட்டில்

தச நான்கு எய்திய பணை மருள் நோன் தாள், 115

இகல் மீக்கூறும், ஏந்து எழில் வரி நுதல்,
பொருது ஒழி, நாகம் ஒழி எயிறு அருகு எறிந்து,
சீரும் செம்மையும் ஒப்ப, வல்லோன்
கூர் உளிக் குயின்ற, ஈர் இலை இடை இடுபு,
தூங்கு இயல் மகளிர் வீங்கு முலை கடுப்பப் 120

புடை திரண்டிருந்த குடத்த, இடை திரண்டு,
உள்ளி நோன் முதல் பொருத்தி, அடி அமைத்து,
பேர் அளவு எய்திய பெரும் பெயர்ப் பாண்டில்

கட்டிலின்மேல் அமைந்த படுக்கை

மடை மாண் நுண் இழை பொலிய, தொடை மாண்டு,
முத்துடைச் சாலேகம் நாற்றி, குத்துறுத்து, 125

புலிப் பொறிக் கொண்ட பூங் கேழ்த் தட்டத்துத்
தகடு கண் புதையக் கொளீஇ, துகள் தீர்ந்து,
ஊட்டுறு பல் மயிர் விரைஇ, வய மான்
வேட்டம் பொறித்து, வியன் கண் கானத்து
முல்லைப் பல் போது உறழ், பூ நிரைத்து, 130

மெல்லிதின் விரிந்த சேக்கை

படுக்கையின்மேல் அரசி மலரணையில் வீற்றிருத்தல்
மேம்பட,

துணை புணர் அன்னத் தூ நிறத் தூவி
இணை அணை மேம்படப் பாய், அணை இட்டு,
காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடு அமை தூ மடி விரித்த சேக்கை, 135

ஆரம் தாங்கிய அலர் முலை ஆகத்துப்
பின் அமை நெடு வீழ் தாழ், துணை துறந்து,
நல் நுதல் உலறிய சில் மெல் ஒதி,
நெடு நீர் வார் குழை களைந்தென, குறுங் கண்
வாயுறை அழுத்திய, வறிது வீழ் காதின், 140

பொலந் தொடி தின்ற மயிர் வார் முன்கை,
வலம்புரி வளையொடு கடிகை நூல் யாத்து,
வாளைப் பகு வாய் கடுப்ப வணக்குறுத்து,
செவ் விரல் கொளீஇய செங் கேழ் விளக்கத்து,
பூந் துகில் மரீஇய ஏந்து கோட்டு அல்குல், 145

அம் மாசு ஊர்ந்த அவிர் நூல் கலிங்கமொடு,
புணையா ஓவியம் கடுப்ப, புனைவு இல்

சேடியரும் செவிலியரும் தலைவியைத் தேற்றுதல்
தளிர் ஏர் மேனி, தாய சுணங்கின்,
அம் பணைத் தடைஇய மென் தோள், முகிழ் முலை,
வம்வு விசித்து யாத்த, வாங்கு சாய் நுகப்பின், 150

மெல் இயல் மகளிர்-நல் அடி வருட;
நரை விராவுற்ற நறு மென் கூந்தல்
செம் முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇ,
குறியவும் நெடியவும் உரை பல் பயிற்றி,
இன்னே வருகுவர் இன் துணையோர் என,

155

உகத்தவை மொழியவும்

தலைவியின் வருத்த மிகுதி

ஓல்லாள், மிகக் கலுழ்ந்து
நுண் சேறு வழித்த நோன் நிலைத் திரள் கால்,
ஊறா வறு முலை கொளீஇய, கால் திருத்தி,
புதுவது இயன்ற மெழுகு செய் படமிசை,
திண் நிலை மருப்பின் ஆடு தலை ஆக,

160

விண் ஊர்பு திரிதரும் வீங்கு செலல் மண்டிலத்து,
முரண் மிகு சிறப்பின் செல்வனோடு நிலைஇய,
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி, நெடிது உயிரா,
மா இதழ் ஏந்திய மலிந்து வீழ் அரிப் பணி,
செவ் விரல் கடைக் கண் சேர்த்தி, சில தெறியா,

165

புலம்பொடு வதியும் நலம் கிளர் அரிவைக்கு
இன்னா அரும் படர் தீர், விறல் தந்து,
இன்னே முடிசையில் அம்ம

பாசறையில் அரசன் நிலை

மின் அவிர்

ஓடையொடு பொலிந்த வினை நவில் யானை
நீள் திரள் தடக் கை நிலமிசைப் புரள,

170

களிறு களம் படுத்த பெருஞ் செய் ஆடவர்,
ஒளிறு வாள் விழுப் புண் காணிய, புறம் போந்து,
வடந்தைத் தண் வளி எறிதொறும் நூடங்கி,
தெற்கு ஏர்பு இறைஞ்சிய தலைய, நன் பல்
பாண்டில் விளக்கில், பருஉச் சுடர் அழல,

175

வேம்பு தலை யாத்த நோன் காழ் எஃகமொடு
முன்னோன் முறைமுறை காட்ட, பின்னர்,
மணி புறத்து இட்ட மாத் தாள் பிடியொடு
பருமம் களையாப் பாய் பரிக் கலி மா
இருஞ் சேற்றுத் தெருவின் எறிதுளி விதிர்ப்ப,

180

புடை வீழ் அம் துகில் இடவயின் தழீஇ,
வாள் தோள் கோத்த வன்கண் காளை
சுவல் மிசை அமைத்த கையன், முகன் அமர்ந்து,
நூல் கால்யாத்த மாலை வெண் குடை
தவ்வென்று அசைஇ, தா துளி மறைப்ப, 185

நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்,
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்,
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.

தனிப் பாடல்

வாடை நலிய, வடிக் கண்ணாள் தோள் நசைஇ,
ஓடை மழ களிற்றான் உள்ளான்கொல்- கோடல்
முகையோடு அலமர, முற்று எரி போல் பொங்கி,
பகையோடு பாசறை உளான்?

★ ★ ★

